

Vefâ ve Şefkat Âbidesi ANNE

12

16

32

46

58

- 3 EDİTÖR / Ali Budak
- 4 ANNE / M. Fethullah Gülen
- 7 ŞEFKAT KAHRAMANI ANNELER
- 8 ÖRNEK İSLÂM KADINI HANSÂ (r. anhâ)
- 10 EBU HUREYRE ve ANNESİ
- 12 ANNELER GÜNÜ
- 14 ANA GİBİ YÂR / Şeref Yılmaz
- 16 ANNEME MEKTUP (şiiir) / N. Fazıl Kısakürek
- 19 ABDULLAH B. ZUBEYR ve ANNESİ
- 20 ANNE KUŞ
- 22 ANADOLU, BU ANALARLA DOLU / Gül Kusursuz
- 24 ANNEM SİYAH GİYER / Nihat Dağı
- 26 SIZI
- 28 Hz. HATİCE ANNEMİZİN TEVEKKÜLÜ / Reşit Haylamaz
- 29 ANNEYE SAYGI
- 30 ANA KUZUSU / Cüneyd Suâvi
- 32 ANNE-BABA HİÇBİR ŞEY İÇİN TERK EDİLMEZ FAKAT...
- 35 ANNE-BABA CENNETİN ORTA KAPISIDIR
- 36 AÇE... / Kalender Yıldız
- 38 SENİ YETİŞTİREN RUHA KURBAN OLAYIM / Fatih Akarcalı
- 40 ANA / M. Fethullah Gülen
- 43 ALLAH'IN RAHMETİ
- 44 ANNEM CENNETİM BENİM
- 46 CANIM ANNECİĞİM
- 48 ÇOK GEÇ OLMADAN / Ahmet Özdemir
- 50 ANNE (şiiir) / M. Fethullah Gülen
- 52 ÂYETLER-HADİSLER
- 54 ENKAZ ALTINDA 7 GÜN / Saim Güler
- 56 REFİA GÜLEN HANIMEFENDİ,
BİR MUALLİME ve MÜRŞİDE İDİ / Seher Durmaz
- 58 Hz. HATİCE VALİDEMİZ
- 60 HATAYLI ASİYE ANA
- 62 BİR ANNENİN EN ZOR SEÇİMİ / Ahmet Özdemir

Şaygıdeğer okuyucularımız!

Rehber Yayınları olarak arzu ettiğiniz muhteviyat ve çerçevede eserler vermeyi gaye edinen yayınevimiz çalışmalarına bir yenisini ekliyor: ‘Sürelî yayın’ mantığıyla hareket etmesek de, artık sizleri “*ibtiyacınız olduğu zamanlarda*”, “*sizin gündeminiz*” doğrultusunda yalnız bırakmayacağız. Bundan böyle sizler için yeni bir ses ve soluk olarak ‘*senenin belirli zamanları*’nda, istemiş olduğunuz konularda yanınızda olacağız. İlk konumuz, anne...

Evet, anneler ailenin temeli ve esaslıdır. Uhrevî sîmâlara, derin bakışlara ve duru duygulara sahip büyüleyici, imrendirici ve sevimli varlıklardır annelerimiz.. kendimizi kucaklarına attığımızda bütün dert ve sıkıntılardan kurtulduğumuz ve huzura gark olduğumuz, gökler kadar derin his yumağı varlıklardır onlar.. Evet onlar kendileri bitip tükense de evladı için katlandığı zorluklardan asla pes etmeyen kutup varlıklardır.

“İslam’ın bir zaferi için dört oğlum fedâ olsun” diyecek kadar fedâkâr.. Efendimiz’in “yanlarında bulunmayı, Allah yolunda olmaya eş tuttuğu” derecede muallâ.. annesini on bir km. yakıcı güneş altında sırtında taşıyan sahabîye Efendimiz’in “bu hizmetle ananın bir tek doğum sancısının hakkını belki karşılamış olursun” diyeceği kadar hürmete lâıyk varlıklardır anneler... Bu kitapta ızdırıp yumağı haline gelen bu anaların günümüzdeki misallerini okuyunca Hz. Hatice’yi, Hz. Ümmü Ümâre’yi ve ilk şehit anası Hz. Sümeyye’yi daha iyi anlayacak ve belki ya hemen annenizin eline veya ayağına yapışacaksınız, ya da uzakta iseniz hemen telefona sarılacak veya elinize kalemi alacak, ayrılık acısını yüreğinize gömerek, boşlukta olduğu masum çehrelerinden okunan nice taze fidanların hakikate olan susamışlıklarını yazacaksınız o biricik annelerinize.. yanına gidemediğinizin sebebi olarak.. ama behemahal ekleyeceksiniz annenize olan derin sevgi ve hasret hislerinizi. Veyahut da annenizi kaybettiyse ve onunla vuslatınız başka bir âleme kaldıysa, yine aç sînelere doğru bildiğiniz hakikatleri anlatmaya devam edeceksiniz ama arkasından mutlaka el açıp elleriniz karıncalanıncaya kadar dua edeceksiniz, o zihninizde ve sînenizde sakladığınız sultâna...

Kur’an’da ve hadislerde bu konuda o kadar çok hakikat vardır ki, bize şunu demek çok yaraşiyor: “Anneciğim! Allah’ın varlığını nasıl biliyorsam senin hakkını ödeyemeyeceğimi de o kadar açık biliyorum! Beni affet! Sana karşı vefâsızlığımı, dünyanın dertli tarafını görüp ona aldanişımı... Ne olur, ne olur...”

YAYIN YÖNETMENİ
Dr. Faruk VURAL

YAYIN EDİTÖRÜ
Ali BUDAK

GÖRSEL YÖNETMEN
Engin ÇİFTÇİ

GRAFİK TASARIM
İhsan DEMİRHAN

TASHİH
Ahmet ÖZDEMİR

YAYIN VE İLETİŞİM ADRESİ
Emniyet Mah. Huzur Sk. No: 5 P.K. 72
Üsküdar- İSTANBUL

Tel: 0-216 318 10 00 Faks: 0-216 422 41 40

BASILDIĞI YER
Çağlayan A.Ş. Gazimir/İZMİR
Tel: 0 232 252 20 97 Faks: 0 232 252 21 00

BASIM TARİHİ
27 Nisan 2005

BU ÇALIŞMA REHBER YAYINLARININ
KÜLTÜR HİZMETİDİR

İNTERNET ADRESİ
www.rehberyayinlari.com
alibudak@rehberyayinlari.com

Fiyatı: KDV Dahil 2 YTL

ANNE*

Kâbe, topyekûn kâinat hakikatının; Mekke umum beldelerin, dimağ bütün bir bünyenin ruhu, mânâsı, özü ve atlası olduğu gibi, anne de âile cüz-i ferdinin temeli, direği, esâsı ve Yaratıcı Kudret'in de en önemli bir malzemesidir.

M. Fethullah Gülen

Anne kendi dünyasında bir kutup varlıktır. Kâbe, topyekûn kâinat hakikatının; Mekke umum beldelerin, dimağ bütün bir bünyenin ruhu, mânâsı, özü ve atlası olduğu gibi, anne de âile cüz-i ferdinin temeli, direği, esâsı ve Yaratıcı Kudret'in de en önemli bir malzemesidir. Yuvada her şey onun etrâfında döner, ona dolanır ve ona dönüşür. O ise, kutup yıldızı gibi hep kendi çevresinde döner ve ucu gökler ötesi bir yörüngede yol alır.

Evet anneler, dünyada ukbâ eksenli varlıklardır. Hilkatteki rol ve istihdamlarıyla elde ettikleri mükâfatları, çektikleri meşakkat ve sıkıntılarıyla gördükleri mukabele arasındaki tenâsübsüzlük bu gerçeğin en açık delili. Bunun böyle olduğunu anlamak için uzun boylu araştırmaya da gerek yok; onların bir ömür boyu neler ekip neler biçtiklerine, neler çekip neler bulduklarına göz ucuyla bakmak bile yeter sanırım.. Simaları cennetteki hûrilerin yüzleri kadar ubrevî, bakışları meleklerinki kadar derin, duyguları da ruhânîlerinki kadar durudur annelerin.. onlar, suyu, toprağı, havası ötelerden getirilmiş mübârek bir zeminin gülleri gibi o kadar imrendirici, o kadar sevimli, o kadar büyüleyicidirler ki, insan dikkatle bakabilse onlarda cismâniyetini aşan, dünya ve içindekilerini aşan, batta kendilerini de aşan bir sibrin bulunduğu hükmeder.

Duygu ve düşünceye açık mütecessis rublar, onların her zaman hisli, içli ve şefkatle köpüren dünyalarında, firdevsî düşüncelerle beslenmiş en tatlı rüyâların akislerini bulur ve insanî tasavvurları aşan bir zevk zemzemesine ulaşır. Biz hemen her zaman, onların ikliminde geceleri ayrı bir edâda, gündüzleri de başka bir üslupta sekîne televvünlü esintiler duyar ve gönüllerimize, göklerin merhametinin, şefkatinin ve şiiirinin döküldüğünü hissederiz; hissederiz de, ufkumuzun bitevî meleklerle, ruhânîlerle kuşatıl-

düğünü sanırız. Kimbilir kaç defa, onların gecenin koyununda menekşe renkli füsûnlü çebrelerinde, bil-kate esas teşkil eden bir ruh ve mânânın bütün zamanları ve mekânları aşmış bulunduğumuz yere sarkıtıldığını görmüş ve kökü sonsuzlukta engin bir rahmetin, onların tebessüm ve teessürleriyle iç içe parıldadığını hissetmiş; muğlak, müphem fakat celbedici bir kısım sâiklerle kendimizi onların kucaklarına atmak istemişizdir. Kimbilir kaç defa kırılmış-dökülmüş, buruklaşmış-garipleşmişizdir de, onların ümit ve itmi'nân tüten, o kuş yuvalarından daba sıcak, daba canlı, daba duru ve âdeta tılsımlı sînelerine kendimizi salmış, onların esrarlı mırıltılarıyla hazdan hazza kanatlanmış ve huzurla gerinmişizdir.

Onlar, bizi, her bağrılarına basışlarında karşılık beklemeyen birer vefâ kabramanı misillü büyüülü bir hâl alır; biz de onlarla herşeyi aşabileceğimiz hissiyle bir güven ve emniyet içinde gerilir, etrafı süzer; batta herkese meydan okuyor gibi bir tavra girer ve onlara sımsıkı sarılırdık.

Anne, gökler kadar derin.. ve içinde göklerin yıldızları kadar duygu ve düşüncelerin kaynaşmış köpürdüğü, köpürüp lav ırmakları veya yeraltı çayları gibi şuraya-buraya aktığı sırlı bir his yumağıdır.

Anne, gökler kadar derin.. ve içinde göklerin yıldızları kadar duygu ve düşüncelerin kaynaşmış köpürdüğü, köpürüp lav ırmakları veya yeraltı çayları gibi şuraya-buraya aktığı sırlı bir his yumağıdır. Evet o, acı-tatlı kaderiyle uyumlu.. sevinçlerle, kederlerle barışık.. beklentileri olmayan, beklentilere takılıp yavrularına gönül koymayan.. tabiatı İlâhî ablâkla kristalize öyle bir vefa ve şefkat âbidesidir ki; ne çektiği mihnetlerin mahşerdeki ter lüccesine denk gelip gırtağına dayanması; ne de evlat vefâ-sızlığının bir poyraz gibi esip rûbunu sarması; sarıp ona gurbetlerin en acısını yaşatması onu dize getiremez ve ona "pes" dedirtemez...

Çocuğunun parçalayıcı neşterleri altında, ciğeri delik-deşik edilirken, bıçağı eline kaçırıp da "Anam!" diye inleyen bir kanlı kâtilin koluna "kuzum!" çığlıklarıyla sarıldığı bikâyede edilen bir anne ciğeri üstüresini, çocukluğundan beri ne zaman anmışsam hep ürpermiş ve bu mini damlada anne

şefkatinin enginliğini duymaya çalışmışımdır. Hele, ebediyet ve âhirete inanan, dolayısıyla da bedenî ve cismânî olduğu kadar ubrevî ve rûbânî yanları da olan anneler!. Bunlar madde ve mânânın, cisim ve rûbun yerleşik âleminde, gönülleri evlatlarına karşı, tasavvurlar üstü öyle güçlü râbitalara sahiptir ki; dünya ehlince çok köklü ve güçlü kabul edilen alâkalar bile ona nisbeten zayıf bir gölgeden ibâret kalır. Ne var ki, imanı, imandaki sonsuzluk zevkini duymayanlara bunu anlatmak çok da kolay olmayacaktır.

Evet, onlardaki samimiyyetin hep böyle derin kalmasını, iblâsın kesintisiz devam etmesini.. ve onların kalplerinin her zaman sevgiyle coşmasını, bakışlarının alâka ve güven vaadiyle içimize akmasını fenâ ve zevâl vadilerinde yetiştikleri halde bu kadar ebedî ve mâverâî hislerle dolup-taşmalarını anlatmak oldukça zor olsa gerek...

Bir düşünün; bizim için onlar, ne uzun hazırlıklar dönemi geçirmiş!. Ne aşılmaz zorluklara toslanmış ve neleri aşmış?. Ne çetin hadiselerle pençeleş-

miş, ne kadar bayâl ve melâl ile oturup kalkmış?. Ne hülya ve rüyâlarla dolup boşalmış, ne kadar yeis ve inkisarlar-

la burkulmuş?. Ne zorluk ve sıkıntıları göğüslemiş ve kaç türlü çileyle preslenmiş?. Ne sancılar çekmiş ve ne kadar inlemiş? Kaç defa çığlık çığlığa ağlamış ve ne kadar ağlama dindirmiş?. Kaç defa merhametle coşmuş ve kaç defa merhamete ihtiyaç hissetmiş?. Hâsılı bizim için ne değerli şeyler barcamış ve ne emekler sarf etmiş.. sarf etmiş ve sonra da herhangi bir beklentiye girmemişlerdir...

Evet bizi, varlığa ermenin hemen her safhasında kucaklayan, koklayan, öpüp öpüp okşayan, teessür ve infiallerimizi yatıştırıp sıkıntılarımızı paylaşan; yemeyip yediren, giymeyip giydiren, açlığını-tokluğunu, açlığımız-tokluğumuz içinde bisedip yaşayan, mutluluk ve saadetimiz adına insanüstü bir gayretle akla-bayale gelmedik zorluklara katlanan.. bize, vücudumuzun gelişmesi, irâdemizin kuvvetlenmesi, zekâmızın inceliş keskinleşmesi, uf-kumuzun ubrevileşmesi yollarını gösteren.. bütün bunları yaparken de açık-kapalı herhangi bir bek-

lentiye girmeyen bir varlık varsa, işte o da anadır.

Biz hayatımızın önemli bir bölümünü tâvusların renk renk tüylerinden daba güzel; çiçeklerin sibirli dünyasından daba büyüü, kuş yuvalarından daba sıcak ve daba canlı, en koruyucu seralardan daba koruyucu, daba emin onların kucaklarında, onların atmosferinde geçiririz. Evet biz, korumanın-kollamanın, neşesini-beyecânını, gösterişini-besâbını, sistemini-yolunu onlarda görmüş, onlarda tanımış, onlarda duymuş ve onlarda tatmışızdır. Hele, ihtiyaç ve zaaflarımız; güçsüzlük, yetersizlik ve hayatın bir kısım aksilikleriyle birleşerek üzerimize çullanışında hep onlara sığınmış ve karışımıza çıkan handikapları hep onlarla aşmaya çalışmışızdır. Biz onlara sığınırken onlar da gönüllerinin bütün sıcaklığıyla bizi sînelerine basmış ve hafakan dolu gönüllerimize emniyet ve itmi'nân üflemişlerdir.. böyle durumlarda, zannediyorum

Biz hepimiz senin kölelerin, sen ise şefkat, vefâ ve samimiyet ağıyla bizleri avlayıp esir eden taçsız bir sultansın!

bemen herkes, kendi gönlünden olduğu kadar, onların bakışlarından, tebessümlerinden, mimiklerinden kopup gelen bir his tufanını, bir şefkat esintisini ve sessiz bir şiiri dinler gibi olurdu.

Biz, onlarla geçen bu hisli, bu hülyâli gün ve gecelerin içinde âdeta hep bir saadet rüyâsı yaşamışızdır. Günlerin masmavi saatlerinde hayâtın en tatlı nağmelerini, annelerin bam teli gibi ses veren sînelerinden duymuş ve şuurlarımızın ihâtası ölçüsünde "her hâlde gerçek mutluluk da bu olsa gerek." demiş ve kendimizden geçmişizdir.

Anne, bilkat hadisesinin en önemli esâsı, insanlık dünyasının en bereketli rûknü ve bizim de gözümüzün aydınlığıdır. Biz hepimiz, medyûniyetin en altından kalkılmayanı ve sorumluluğun en ağırlıya onun karşısında iki bükümümüz. İki bükümümüz ve şerefimiz de gökler gibi bu kamburumuzda.

Annenin pırıl pırıl çeliğine su veren kaynak, meleklerin akgüvercinler gibi başına konup kalktıkları cennet şadırvanları olsa gerek.! Öyle olmasaydı, rûhunun ışığı hiç gözlerimizi böylesine kamaştırabilir

miydi? Onun ışığı değil, gölgesi bile pervâneleri yakar -kendi dünyamda o yüce mâbiyetin tedâi ettirdiği öldüren hislerin şokunu benüz üzerimden atabilmiş değilim- ziyâsı, -şimdilerde daba iyi hissediyorum- karanlık gönüllerimizi aydınlatan sırlı bir ışık kaynağıdır.

Anne, rûhundaki incelikle, yürekliliği atbaşı götüren öyle bir şefkat kabramanıdır ki, şefkati, re'feti ve zerâfetiyle ele alındığında bir tüy gibi yumuşak, bir ipek gibi de ince ve zarif olmasının yanında çocuklarını koruma ve kollama bususunda bir dişi aslan gibi sert ve parçalayıcıdır.

Şu gökkubbe altında ne varsa onun eli hepsinin üstündedir.. ve cennete giden yol onun ayaklarının altından geçer. Allah, Kitabında ona öyle bir ululuk ve sultanlık vermiştir ki, yeryüzü sultanlıkları ona nisbeten, liyâkatsız başlarda kuru birer taçtan ibâret kalırlar. Zâten, onun ayağının altında yerini bulamamış başlardaki taçların da kalıcı hiçbir değeri olduğu söylenemez.

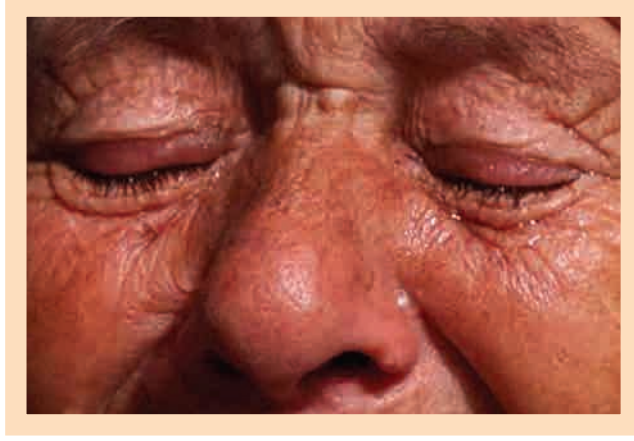
Ey rublar gibi ince, melekler kadar mâsum ve gökler kadar da derin, yüce ve değerli varlık, ötelere

sana kıymetler üstü kıymet vermekte ve senin nazını çekmektedir. Senin ününün bestesi tâ meleklerin oturup kalktığı yerlerde duyulmakta, hayatının şarkısı cennet yamaçlarında yankılanmaktadır. Sen her zaman duygu kancalarının ucu çiğesinde, din cevherinin gerdanlığı da boynunda yaşadın! Biz hepimiz senin kölelerin, sen ise şefkat, vefâ ve samimiyet ağıyla bizleri avlayıp esir eden taçsız bir sultansın! Eğer şu varlık âleminde her şeyin kendine göre bir rûbu, bir hayat cevheri varsa, bizim hayat cevherimiz de sen olmalısın!

Allah, kıyâmet sababında seni Zâtının ışıklarıyla aydınlatsın! Geleceğin, cennetin cuma yamaçları gibi neşeli ve vuslatın da kutlu olsun!

**Kendi dünyasına ait ayrı derinlikleri, ayrı bususiyetleri ve ayrı mülâhazalarıyla babanın, müstakil bir mevzuda ele alınıp anlatılmasının lüzumunu sadece hatırlatıp geçelim.*

(Yefleren Düflünceler, s.13, zmir-1997)

Şefkat Kahramanları ANNELER

A

nne, bir milleti yetiştiren ailenin en önemli unsurudur. O, İslâm nazarında o kadar mukaddestir ki, Allah Rasûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem):

"Cennet, annelerin ayakları altındadır." buyurur.

Öyledir, zira anne bir milleti yoğuran mukaddes bir el ve toplumun ilk hücresini teşkil eden yuvanın da kurucusudur; içinde cıvı cıvı çocukların etrafa saadet ve neş'e aksettirdikleri bir yuvanın kurucusu...

Bu yönüyle İslâm, anneye öyle yüce bir pâyeye verir ki, bunun ötesinde ona yeni pâyeler vermeye kalkışmak, o mukaddes varlığı hoyratlaştırmak onun başındaki zeberced kakmalı tacı alıp yerine cam parçalarıyla süslenmeye çalışılmış bir külâh geçirmek gibi olur. Kadını ve erkeği yaratan Allah (celle celâluhu), onların kâmet-i kıymetlerine göre onları teçhiz buyurmuş ve istidatları açısından da verdiğini vermiştir. Kadın maddeten zayıf ve na-

hifftir. Kadın hadiselerden daha çabuk etkilenir. İşte bu tabiattaki birini, yaratılışına mülâyim gelen işlerden uzaklaştırarak onun incelik, zerafet ve saygınlığıyla telif edilemeyen işlerde istihdam etmek açıktan açığa ona bir zulümdür.

Aslında kadın dediğimiz bu nazik varlık öyle şeylerle teçhiz edilmiştir ki, o yönüyle erkeğin fersah fersah önündedir. O bir şefkat kahramanıdır; evlâtları uğrunda öyle titrer ki bu konuda erkek onunla yarışamaz. Bu durum sadece insanlık âlemine mahsus da değildir; tavuğun bütün sermayesi kendi hayatı olduğu hâlde, yavrusunu köpeğin ağzından kurtarmak için çok defa kendini feda eder. İşte bütün canlılarda yavrularına karşı, Allah tarafından verilen bu engin şefkat duygusu, anneler için öyle muallâ bir sermayedir ki, bunu onun elinden alıp da ona hangi pâyeyi verirsiniz veriniz, Allah'ın verdiğinin yanında çok sönük kalacaktır.

Örnek İslâm Kadını HANSÂ (r. anhâ)

"İslâm'ın bir
zaferi için dört
oğlum feda
olsun."

Amr b. Hâris'in kızı meşhur şâire Hânsa "ilhâma mazhar" ve şiirde dev bir kadındı. İslâmiyeti kabul etmeden önce felakete tahammül edemedi. Hansâ, kardeşinin ölümü üzerine yazdığı mersiyelerle cihanı ağlatmıştı. Bu büyük kadın o gün için henüz câhiliyenin sisinden, dumanından kurtulamamış, Hz. Muhammed'e uyanamamış, O'nu tanıyamamış, Kur'ân'ın büyüleyici beyanına kulak verememiş ve ona açılmamıştı.. Kur'ân'ı tanıyınca birdenbire değişti. Hem de nasıl değişti! Cahilî kardeşine destan kesen Hansâ daha sonra Müslüman olduğunda, dört oğlunu birden Kadisiye Muharebesine gönderirken şöyle diyordu:

- "Ya İslâm'ın zafer bayrağını Kadisiye'de dalgalandıracaksınız, yahut da din uğruna cihad ederken şehid olduğunuzu duyacağım."

Nitekim öyle olmuştu. Hasta yatağında yatarken dört oğlunun şehadet haberi getirilince:

- "Yani ben şimdi şehid anası mı oldum?" diye soruyor,

"Evet, dört şehid anası..." diyorlardı. Tekrar soruyordu:

- "Zafer kimlerde?"

- "Zafer müslümanlarda, şimdi Kadisiye'de İslâm'ın bayrağı dalgalanıyor.

- "İslâm'ın bir zaferi için dört oğlum feda olsun" diyen Hansâ Hatun ellerini açarak şöyle yalvarıyordu:

- "Ya Rabbi! Bana emanet ettiğin dört kahramanı yine senin dinin uğruna feda etmiş bulunuyorum. Artık beni şehid anaları defterine kayd etme. Benim için şehid anası olmak kâfi ikramdır. Bunu Benden esirgeme!"

Her ne zaman Hansâ Hatun'dan söz edilse Efendimiz (s.a.s.) onun için:

- "Örnek İslâm kadını", buyururlardı.

(İbn Esîr, Üsdü'l-Ğâbe, 7/88-90; İbn Hacer, el-İsâbe, 4/287, 288)

EBU HUREYRE VE ANNESİ

E

bû Üsâme'nin (ra) rivâyet ettiğine göre Hz. Peygamber (s.a.s.) Hayber kalesini kastederek, "Halkı zâlim olan şu kasabaya sefer etmek üzere harp hazırlığı yapın, inşaallah Allah oranın fethini size müyesser kılacak. Bineği serkeş veya cılız (arık) olan bizimle yola çıkmasın." buyurdu.

Resûlullah'ın bu emri üzerine Ebû Hureyre annesinin yanına gitti ve:

-Anne, harp hazırlığımı yap, Allah Resûlü (s.a.s.) gazaya gitmek için harp malzemeleri hazırlamamızı emir buyurdu, dedi.

Anası:

-Senden başka kimsem olmadığını, yanımda sen olmadan bir yere çıkamadığımı bile bile mi gideceksin, deyince Ebû Hureyre:

-Allah Resûlü'nden geri kalamam, dedi.

Ebû Hureyre'nin bu ısrarı üzerine annesi, emzirdiği sût hakkı için and verdikten sonra gizlice Resûlullah'a gelerek oğlunun harbe gitmesini istemediğini söyledi.

Allah Resûlü:

-Sen git, arzun yerine gelmiştir, buyurdu. Derken Ebû Hureyre geldi. Resûlullah, Ebû Hureyre'ye bakmadı, yüzünü çevirdi.

Ebû Hureyre:

-Yâ Resûlallah, benden yüz çevirdiğinizi görüyorum, muhakkak hakkımda bir şey duymuşsunuzdur, dedi.

Resûlullah:

-Sen, emzirdiği sûtü helâl etmediğini söylediği (halde hâlâ fikrinde ısrar eden) bir kimsesin! Sizden herhangi biriniz anası ile babasının yahut onlardan birinin yanında bulunurken Allah yolunda olmadığını mı sanır? Bilâkis ebeveynine iyi davranıp haklarını edâ ettiği sürece bir kimse Allah yolunda cihât ediyor demektir, buyurdu.

Peygamberimiz, annesi
istemediği için
Ebû Hureyre'nin
Hayber Savaşı'na
katılmasına izin vermemiştir.

Daha sonra Ebû Hureyre demiştir ki: "Resûlullah'ın bu sözleri üzerine annem ölünceye kadar iki sene hiçbir gazaya iştirak etmedim." (Heysemî, Mecmau'z-Zevâid, 5/323.)

EBU HUREYRE'NİN ANNESİNE VEFASI

Ebû Hureyre (ra) anlatıyor: "Bir gün evimden çıkıp mescide gitmişim. Çıkmamın tek sebebi aç oluşumdu. Mescitte Ashâb-ı Kirâm'dan yedi-sekiz kişilik bir grupla karşılaştım.

-Ebû Hureyre, seni bu saatte dışarı çıkaran şey ne, dediler.

-Açlık, dedim.

-Vallahi bizi de açlık çıkardı, diye mukabelede bulundular.

Kalktık, Nebî'nin huzuruna vardık. "Bu saatte gelmenizin sebebi ne?" diye sordu. "Yâ Resûlallah, açlık." dedik.

Bunun üzerine Peygamberimiz içinde kuru hurma olan bir tabağı istedi. Her birimize ikişer hurma verdi ve:

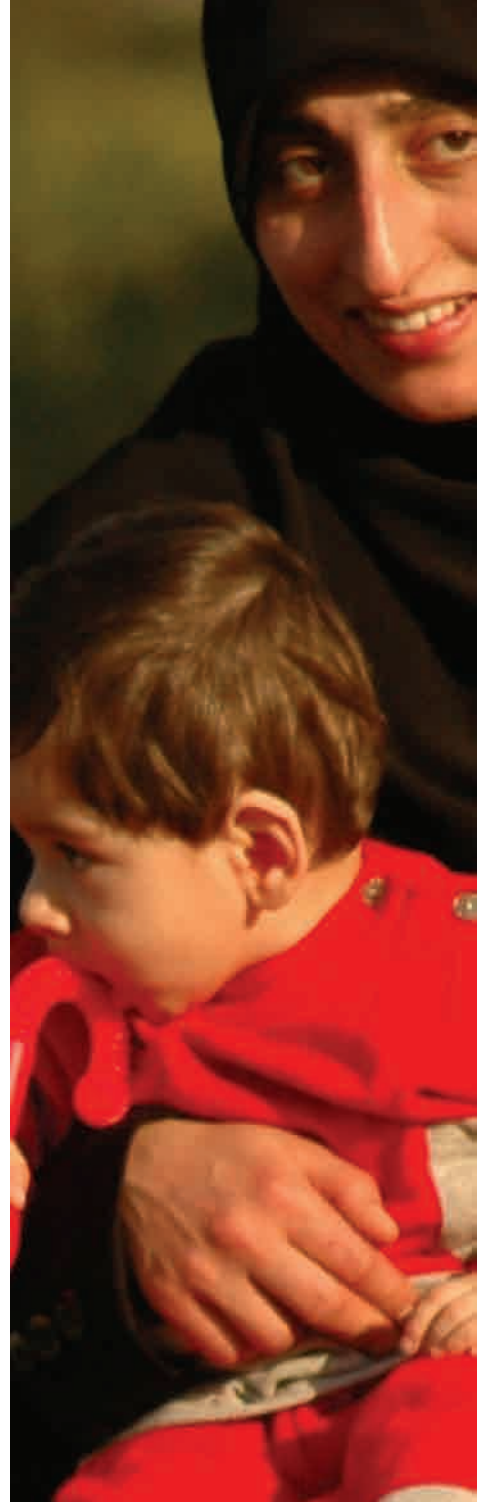
-Şu ikişer hurmayı yiyiniz, üzerine de su içiniz. Bugün size bunlar yeter, buyurdu.

Ebû Hureyre devamla der ki: Ben hurmanın birini yedim, diğerini kuşağımın içine koydum. Resûlallah:

-Ebû Hureyre! Onu neden kaldırdın, diye sordu.

-Anneme ayırdım, dedim.

- Onu ye! Annen için iki tane daha veririm, buyurdu ve bana annem için iki hurma daha verdi." (İbn Sa'd, Tabakât, 4/329)

ANNELER GÜNÜ

Hayatının
bütününde,
anne ve
babasına bu
kadar incelik,
nezahet ve
nezaket gösteren
bir insan, her
gününü anne ve
babalar günü
ilan etmiş
demektir.

inimizde anneler günü diye bir gün yoktur. Bu bize Avrupa'dan gelmiştir. İslam dininde anne, çok muhterem ve muallâdır. İslam'ın verdiği muallâ mevkiyi hiçbir sistem ve din anneye verememiştir. "Cennet annelerin ayakları altındadır" sözüyle abideleşen anne, başka hiçbir sistem, doktrin ve anlayışta bu kadar büyümemiştir. Bununla beraber İslam dini, bir anneler günü ilan etmemiştir. Çünkü her gün anneler günüdür. Anne, her gün gönüllerde muhteremdir. Her gün evladın annesine karşı içi saygıyla doludur. İslam'da bunun hususi bir günü yoktur.

Bugün anne ve babalar günü adı altında o muallâ insanlar senede sadece bir gün hatırlanmaktadır. Şimdi öyle birisini düşünün ki, senenin bütün gününü anneler ve babalar günü ilan etmiş, onların bütün ihtiyaçlarını gideriyor ve gereken hürmeti onlara gösteriyor. Allah Resulü, mağarada kalan üç kişinin durumunu anlatırken, onların yaptıkları iyi amelleri birer vesile yapıp mağaranın ağzının açılmasını talep ettikleri yerde, içlerinden birinin anne ve babasına gösterdiği hürmet ve bu hürmetin kendisinin mağaradan kurtuluşuna vesile olduğundan bahseder. (Buhari, Büyü', 98, İcare, 12; Müslim, Zikir, 100) Hayatının bütününde, anne ve babasına bu kadar incelik, nezahet ve nezaket gösteren bir insan, her gününü anne ve babalar günü ilan etmiş demektir.

Şeref YILMAZ

ANA GİBİ YÂR

Çocukluğumda, çevremizdeki büyükler, "Annemi mi daha çok seviyorsun, babanı mı?" diye sorarlardı. Ben her ne kadar, "İkisini de..." der idiysem de, büyüklerimiz ikisinden birisi arasında tercih yapmamı isterdi. Bu soruyu soran herkes, çocukların tercih yapamayacaklarını bile bile ısrar ederdi.

Çocukluk döneminde ailevi problem yaşamayan çocuklar, anne ile baba arasında tercih yapamazlar. Çünkü anne ile baba, o dönemdeki çocuğun tek sığınağıdır. Son zamanlarda şu soruya cevap bulmaya çalışıyorum: "Yaşımız ilerledikçe anne sevgisi ağır mı basıyor acaba?"

Annem henüz sağ. Babam da... Bir evlât olarak, her zaman duacıyım. Yani bu yazı, onları kaybetmiş olmanın verdiği duyguyla yazılmış değil.

Bu yaşıma kadar bana, "Oğlum!" diyen birçok kimse oldu ama itiraf etmeliyim ki, hiç birisi bu kelimeyi annem kadar yürekte söyleyemedi. Hiçbir tiyatrocunun, hiçbir rolde, bu kelimeyi bana annem kadar yürekte söyleyebileceğine de inanmıyorum! Ne zaman telefonda annemin, "Oğlum!" sesini duysam, ahizeyi tutan elim titremeye başlar. Kendi kendime soruyorum: "Yaşım ilerledikçe anne sevgisi ağır mı basıyor acaba?"

Babamın, "Siz yeter ki okumak isteyin! Ben ceketimi satar sizi yine okuturum!" sözü, yıllar geçmesine rağmen zihnimden çıkmıyor. Bu fedakârlığın arkasındaki evlât sevgisini küçümseyemem ama anneye gelince.... İşte orada işin rengi değişiyor. Anne sözünü ağızma alınca kelimeler, tımarhaneden kaçışan akıl hastaları gibi zihnimi allak bullak ediyor ve ben iki lâfi bir araya getirmede güçlük çekiyorum.

"Ana başa taç imiş/Her derde ilâç imiş/Bir evlât pir de olsa/Anaya muhtaç imiş." Vallahi de doğru billâhi de!... Annemin gözünde benim yaşımın hiç önemi yok!... Ben kendimi her ne kadar büyümüş bilsem de, onun yanına gelince o kadar küçülüyorum ki!... Yılda bir "sılayı rahime" gittiğimde, gece kalkıp hâlâ benim üstümü örtmeye çalışan annemin yanında o kadar küçülüyorum ki!... Eğer biraz nazlanırsam, zevkle lokmaları ağızma koyacağından adım gibi eminim! Bu küçülmeyi, onun yüceliğine bağlıyorum.

Babanın ailedeki asıl rolü, koruyucu olmasıdır. Annenin rolü ise şefkat göstermesidir. Şefkat, sevgiden daha keskindir. Sevgide karşılık beklentisi var ama şefkatte yok. Babanın yokluğunda, onun koruyuculuk göre-

"Ağlarsa
anam ağlar,
Gayrısı
yalan ağlar."

vini yerine getirecek birisi bulunabilir ama annenin şefkatini gösterecek birisi bulunamaz. Annenin şefkati, şifreli sayılar gibidir. Bir evlâdın kalbini, annesinden başka bir şefkat anahtarı açamaz.

“Ağlarsa anam ağlar/Gayrısı yalan ağlar.” Anne acısı, bir evlât için dayanılması en zor acılardan birisi şüphesiz. Bundan daha zor olan bir acı vardır ki, o da evlât acısıdır. Annesinin acısına dayanamayıp ölen bir evlât, bu zamana kadar duymadım ama evlâdının acısına dayanamayıp kalbi duran nice anne bilirim. İşte ana budur! Ana, bu noktada babanın çok önünde seyrediyor. Çünkü evlât, babadan daha çok, ananın bir parçasıdır.

Hoş bir menkıbede anne yüreği şöyle anlatılır: Bir gün bir delikanlı, bir kıza âşık olur. Kıza evlilik teklif edince kız, “Annenin yüreğini çıkarıp bana hediye olarak getirirsen bu mümkün olabilir.” der. Delikanlı, iki zor tercih arasında uzun süre düşündükten sonra, sevdiği kız için annesinin yüreğini çıkarmaya karar verir. Annesini öldürür ve yüreğini eline alıp sevdiği kıza götürür. Yolda giderken ayağı kayar ve sendeler. O anda ağızından gayri ihtiyarî, “Anne!” sözü çıkar. Söz daha havada yankılanmadan, delikanlının elindeki yürek, bir eldiven gibi eline sarılır ve “Oğlum!” sesi duyulur.

İşte ana yüreği budur!

Hakkını ödeyemeyeceğimiz annemize bir böbrek gerekse, canımız tatlı geldiği için tercih yapamayız ama bir evlâdına böbrek gerekse, anne nedense hiç düşünmeden verir. Evlât, böbreğinin birisini bile verirken düşünür de, anne tek böbreğini verirken düşünmez. Doktor, “Tek böbreğini veremezsin! Verirsen yaşayamazsın!” der ama anne, “Evlâdım yaşasın da, ben yaşasam da olur!” derken, sanki cennet zevki duyar. İşte ana budur!

Her kadın annelik rütbesine ulaşıncaya kadar çocuktur. Her anne, aynı zamanda bir kadındır ama her kadın anne değildir. Bir kadın, sevdalı olabilir ama hem anne hem sevdalı olamaz. Annenin sevdası cennetlere eşittir. Onun için, “Cennet, annelerin ayakları altındadır.” Başlarımızı, onların ayakları altına paspas yapmadan bilmem ki hakları ödenir mi?

Emile Zola, “Ana, hayatın ebediliğidir.” diyor. Yerden göğe kadar haklı! Anne sevgisi, faniliğe ebedilik katıyor sanki. Annemin hayatta olması kalbime güç veriyor ve kalbim bana, “yaş ilerledikçe anne sevgisinin ağır bastığını” söylüyor.

Siz, kalbinizin sesine hiç kulak verdiniz mi?

ANNEME MEKTUP

Ben bu gurbete ile düřtüm düřeli,
Her gün biraz daha süzölmekteyim.
Her gece, içinde mermer döřeli,
Bir soğuk yatakta büzölmekteyim.

Böylece bir lâhza kaldığım zaman,
Geceyi koynuma aldığım zaman,
Gözlerim kapanıp daldığım zaman,
Yeniden yollara düzölmekteyim.

Son günüm yaklaştı görünesiye,
Kalmadı bir adım yol ileriye;
Yüzünü görmeden ölürsem diye,
Üzölmekteyim ben, üzölmekteyim.

Necip Fazıl Kısakürek

Anne-baba, insanın en başta hürmet edeceği kudsî iki varlıktır. Onlara hürmette kusur eden, Hakk'a karşı gelmiş sayılır. Onları hırpalayan, er-geç hırpalanmaya maruz kalır.

* * *

Yavru dünyaya geldiğinde bakımı ve görünümü için annenin şefkatli olması, uykusunu terk etmesi, işini bırakıp onunla meşgul olması, ağlarken oturup ağlaması, hastalandığında bir hekime gitmesi lazımdır. Allah, annenin kalbine Rahman isminden koyduğu şefkat, öylesine anneyi çocuğuna mu-sahhar etmiştir ki, aciz, zayıf, kolunu kaldıramayan çocuğun durumuna bakıldığında onda rahmetin tecessüm ettiği müşahede edilecektir.

* * *

Ebeveynin kadrini bilip, onları Hakk'ın rahmetine ulaşmaya vesile sayanlar, bu dünyada da, ötelev ötesinde de en talihlilerdendir. Onların varlıklarını istiskal edip, hayatlarına karşı bıkkınlık gösterenler ise, sürüm sürüm olmaya namzet bir kısım uğursuzlardır.

* * *

ABDULLAH B. ZÜBEYR VE ANNESİ

Haccâc zamanıdır... Haccâc Ebû Kubeys dağına çıkmış, Kâbe'ye sığınan Abdullah b. Zübeyr ile maiyetindekilere, kurduğu mancınıklarla taş yağdırmaya başlamıştır.

Abdullah b. Zübeyr, şehit düşeceği gün öğleden önce, annesi Ebû Bekir kızı Esmâ'nın yanına gitmişti. O tarihte Esmâ yüz yaşında idi. Buna rağmen ne bir diş'i düşmüş, ne de gözleri bozulmuştu. Oğluna:

- Ey Abdullah, savaşın nasıl gidiyor, diye sordu

- Haccâc, falan ve falan yerleri ele geçirdi, diye cevap verdi ve gülerek: Ölümde huzur vardır, dedi.

Annesi:

-Oğlum, herhalde bunu benim için temenni ediyorsun! Ama ben senin karşılaşacağın iki şıktan birini görmedikçe ölmek istemiyorum: Ya onları yeneceksin, bununla gözüm aydın olacak, ya da öldürüleceksin! Ben de (katline) sabır göstererek ecrini Allah'tan bekleyeceğim, dedi.

Abdullah annesiyle vedâlaşıp giderken vâlidesi:

-Oğlum, öldürülme korkusuyla sakın dininden tavîz vermeyeceksin, diye öğütte bulundu. (Kandehlevî, Hayatu's-Sahabe)

**"Dünyalık için ortaya çıktınsa
ne yaşamanda hayır vardır ne de ölmende."**

Dimâm anlatıyor: "Abdullah b. Zübeyr annesine: "Halk yanımdan dağıldı. Kalanlar da beni aman dilemeye çağırıyor, ne dersin?" diye haber gönderdi.

Annesi:

-Eğer, Allah'ın kitabını ve Peygamberi'nin sünnetini yaşatmak gayesiyle ortaya çıktınsa hak üzerinde öl! Şayet dünyalık için çıkmıştınsa ne yaşamanda ne de ölmende hayır vardır, dedi.

(Nuaym b. Hammâd, el-Fiten'den.)

[Dünyada öğretilen bilgilerin hiçbiri, bize bir ananın bir bakışının bir kelimesinin verdiği şeyi anlatamaz. (Wilhelm Raabe)]

ANNE KUŞ

Abdullah b. Mes'ud anlatıyor: Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) ile birlikte bir muhârebeden dönüyorduk. Dinlenme vaktinde, sahâbeden bazıları bir kuş yuvası görmüş ve yuvadaki yavruları alıp sevmeye başlamışlardı. Tam o sırada anne kuş geldi ve yavrularını onların elinde görünce,

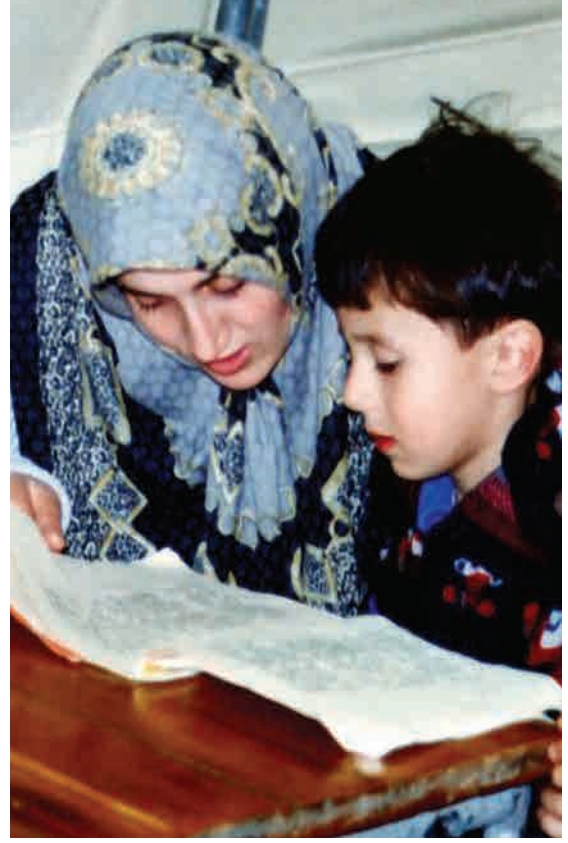
orada çırpınıp pervaz etmeye başladı. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) bu duruma mutal olunca fevkalde celllendi ve hemen yavruların yuvaya konulmasını emir buyurdu. Bir keresinde de karıncaların çokça olduğu bir yeri ateşle yakmıştık. Allah Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem) kimin yaktığını sormuş biz de "Biz" demiştik. Bunun zerine O (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular: Ateřle ancak ateşin rabbi olan Allah azab eder. (Ebu Davud, Edeb, 164, Cihad, 112; Ahmed b. Hanbel, Müsned,1/404)

ANADOLU, BU ANALARLA DOLU

Gül KUSURSUZ

Fâtih bey, hazırlanan nefis kahvaltı sofrasına güzelce kuruldu. Kar gibi beyaz peynir, ışıl ışıl yeşil zeytin, billür gibi parıldayan reçeller.. Sabırsızlanarak, erken saatte mahâretle döşenen sofranın sanatkârına seslendi: "Hadi Neşe hanım, inan sensiz tadı olmaz bu sofranın, hadi!" Eşinin gelmesini beklerken, sıcak börek tabağının buğusunun perdelediği bir çift gözle karşılaştı. Bu, küçük oğulları Fâruk'du. Babası, sofranın câzibesinden, onu yeni farketmişti. Fâruk; "Babacığim! Unuttun mu, bu gün Salı" deyince Fâtih bey, "Âh! Unutmuşum" dedi ve tatlı bir tebessümle başını iki yana sallayarak, uzaklara daldı.

Çoğu kimsenin yatağından zor kalktığı, sabahın o erken saatlerinde, yanık ilâhîlere karışan oklava sesleri, ulvî iklimlerin tatlı nağmeleri gibi. Seherde, vapuru kaçırmak istemeyen bir yolcu hızıyla, telâşla yürüyen o ayaklar, Kâbe yollarında çöllere batan ayaklardan farksız.

Neşe hanım sabahın ilk ışıklarında arkadaşlarıyla çoktan buluşmuştu. Sâliha ve Gülsolmaz hanımlar onu karşıladılar. Hamurlar hazırlanmış, kıvâmını almıştı bile. Sofralar serilmiş, oklavalar, o öpülesi ellerde fırl fırl dönüyor. Güzel abla, ismi gibi güzel yufkalar açıyor sıra sıra. Kıymalı, patatesli, peynirli çeşit çeşit içle dolduruluyor her yufka, ustalıkla. Ayşegül, Mine, Mesrûre ve Nâhide'nin üstüne yok zâten bu konuda. Dikkatle bohçalanan bir çeyiz hassâsiyetinde katlanıyor, bükülüyor ve sonra çıtır çıtır gözlemeler, "gel beni ye" dercesine sıralanıyor.

Bugün hareketlilik daha fazla. Zerdâ, Gülser, Nûrsultân ve Beyzâ hanımlar gözlemecilerle yarışta.

Onların yolu, ilim yolu, irfân yolu, gönül yolu, sevgi yolu. Vatani yüceltme, gençliğe el uzatma, insanlığı kucaklama yolu. Anadolu, işte bu analarla dolu..

Gözlemeye nisbet, mantı yapıyorlar yan sofrada. İki grup 'ben önce bitireyim' diye yarışıyor hayırda. Narin parmaklar, mini mini büküyor mantıları, hızlıca. Âdile ve Râbia hanım fırınıyor; Melîhâ, Ayşe ve Esrâ hanım da paketleyip, siparişleri yerine ulaştırıyor. Yarışı mantıcılar kazanacak gibi. Bu yarışta ödül yok. Zirâ onların hedefi çok büyük. Küçücük dünyâ ödülleri yetmiyor ki. Ötelere, çok ötelere saklıyorlar, emeklerinin karşılığını. Şirin İnegöl'ün fedâkâr insanlarından oluşan bu mahalle grubu, ilim ve yardım aşkıyla yanan Anadolu insanından sâdece birkaçı. Bu aşk, meşale gibi tutuşturmuş onları. Kendilerini aşmışlar, çevrelerinde binbir zorluğa rağmen, okumaya çalışan öğrencilere rastlayınca, "Biz ne güne duruyoruz!" diyerek, sıvamışlar kolları. Doğu'nun ücrâ bir köyünden gelen bir kızcağızı anlattılar. Yüksek puanla fakülteyi kazanmış. Kışın soğuşunda ayağında terlik. Çorapsız. Sirtında babasının ceketini. İçinde kayboluyor cılız bedeni. O baba ki, "Ya kızımı emin ellere teslim edip, gözüm arkada kalmadan dönerim; ya da okutmam!" diyerek, başvurmuş Münevver hanıma. O, ümitle bakan buğulu gözlerin okuma arzusu-

na kim hayır diyebilir ki, diyorlar ve toplanıyorlar konu komşu.

Bu duyarlı insanlar, gerçek yatırımın, insana ve eğitime yapılması gerektiğinin bilincine çoktan varmışlar. Ne mutlu bu eğitim gönüllülerine! Onları bir araya getiren tek gâye bu: Allah rızası. "Bana bir harf öğretmenin kölesi olurum" hakikatine inanan bu insanlar; "Biz öğretemiyorsak da, vesile oluruz" diyorlar ve İnegöl'de damlaya damlaya, göl oluşturuyorlar.

Nicelerinin tadamadığı cömertlik duygusunu, bu gönül zengini pırl pırl hanımlar, el emeği-göz nûruyla yoğru oldukları hamurlarla ortaya koyuyorlar. Açılan her yufka, bembeyaz, pırl pırl bir sayfa

onlar için amel defterinde. Kim bilir, nice talebenin ismi yazılacak oraya. Öğretmen olacak, doktor olacaklar.. ve bir gün, bu fedâkâr hanımlar, toprağın bağrında bile olsalar, gam

yemeyecekler. O tazecik nesillerin duâları ve vatani emîn ellere bırakmanın vicdânî rahatlığıyla şâd olacak, o asil ruhlar.

Çoğu kimsenin yatağından zor kalktığı, sabahın o erken saatlerinde, yanık ilâhîlere karışan oklava sesleri, ulvî iklimlerin tatlı nağmeleri gibi. Seherde, vapuru kaçırmak istemeyen bir yolcu hızıyla, telâşla yürüyen o ayaklar, Kâbe yollarında çöllere batan ayaklardan farksız. Zirâ, her adımında, binlerce sevâp yakalama arzusundalar.

Asr-ı Saâdet'in fedâkâr ve seçkin hanımları, Âişelerin, Sümeyyelerin, Nesîbelerin izdüşümü olma çabasındalar. "Nesiller hebâ olmasın, Yavuzlar, Fatihler çiçek açsın, şenlensin tüm çorak topraklar, dünyâ âdetâ cennete dönsün" ümid ve duâsındalar. Cehâlete karşı yeni bir kurtuluş hamlesiyle, Nene Hâtunları, kağnısıyla Mehmetçiğe mermi taşıyan Elifcikleri aratmıyorlar.

Onların yolu, ilim yolu, irfân yolu, gönül yolu, sevgi yolu. Vatani yüceltme, gençliğe el uzatma, insanlığı kucaklama yolu.

Anadolu, işte bu analarla dolu..

ANNEM

Siyah Giyer

Nihat DAĞLI

Evet, siyah giyer annem. On dört yıldır siyahın gölgesinde yaşar. Babamın vefatından bu yana sevinçleri, heyecanları, hırçınlıkları siyahın içinden geçer.

Asûde bir mevsiminin çizgilerini taşıyan tebessümler, onun yüzünde hazanın rengini alır.

Annem siyah giyer...

Siyahın dışında her renge belli bir mesafeden dokunur. Kırmızı, yeşil, pembe, mor.. soluk bir yüzle görünürler üzerinde.

Oysa annem siyah giymezdi; köyün en iyi, en renkli, en güzel giyineniydi.

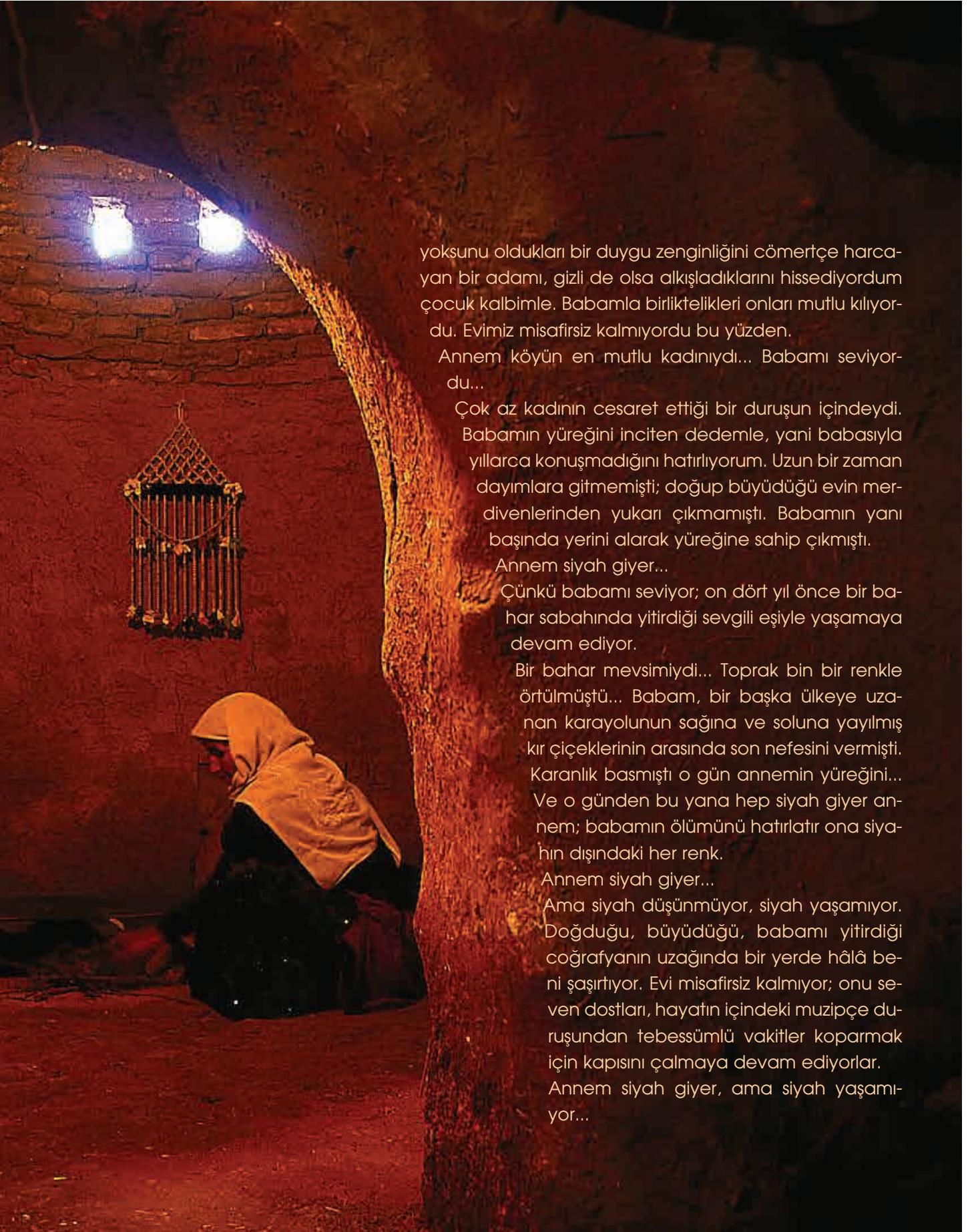
Gülerdi, çok gülerdi. Kahkahaya kaçan tebessümleri, anın ortasında patlayan konuşmaları, pazarlıksız duruşu... feodalitenin dar mı dar, katı mı katı çerçevesine sığmazdı. Uzayıp giden meralarda koşuşup duran kuzular kadar ace mi, ama bir o kadar da pervasız yaşardı.

Annem babamı çok severdi.

Babam anneme aşıktı.

Ben ve kardeşlerim, tiyatral bir ciddiyeti muzip çocuklar gibi sabote eden annem ve babamın, yani aşkın çocuklarıydık.

Yorgun bir coğrafyanın zahmete yazgılı kadınları beylerine, babamın anneme olan aşkını anlatırlardı. Bilmem kaç kuşak öncesinden alıntılanan soğuk yüzlü bir ciddiyeti giyinmiş babalar, babama tebessüm ederlerdi. 'Bak bu kocaman adama, hâlâ çocuklar gibi pervasız!' der gibiydiler. Ama biliyordum ki babamı seviyorlardı;

yoksunu oldukları bir duygu zenginliğini cömertçe harcayan bir adamı, gizli de olsa alkışladıklarını hissediyordum çocuk kalbimle. Babamla birliktelikleri onları mutlu kılıyordu. Evimiz misafirsiz kalmıyordu bu yüzden.

Annem köyün en mutlu kadınıydı... Babamı seviyordu...

Çok az kadının cesaret ettiği bir duruşun içindeydi. Babamın yüreğini inciten dedemle, yani babasıyla yıllarca konuşmadığını hatırlıyorum. Uzun bir zaman dayımlara gitmemişti; doğup büyüdüğü evin merdivenlerinden yukarı çıkmamıştı. Babamın yanı başında yerini alarak yüreğine sahip çıkmıştı.

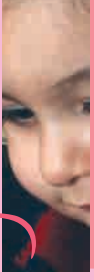
Annem siyah giyer...

Çünkü babamı seviyor; on dört yıl önce bir bahar sabahında yitirdiği sevgili eşiyile yaşamaya devam ediyor.

Bir bahar mevsimiydi... Toprak bin bir renkle örtülmüştü... Babam, bir başka ülkeye uzanan karayolunun sağına ve soluna yayılmış kır çiçeklerinin arasında son nefesini vermişti. Karanlık basmıştı o gün annemin yüreğini... Ve o günden bu yana hep siyah giyer annem; babamın ölümünü hatırlatır ona siyahın dışındaki her renk.

Annem siyah giyer...

Ama siyah düşünmüyor, siyah yaşamıyor. Doğduğu, büyüdüğü, babamı yitirdiği coğrafyanın uzağında bir yerde hâlâ beni şaşırtıyor. Evi misafirsiz kalmıyor; onu seven dostları, hayatın içindeki muzipçe duruşundan tebessümlü vakitler koparmak için kapısını çalmaya devam ediyorlar. Annem siyah giyer, ama siyah yaşamıyor...

SIZI

Sabahın ılık seher yeliyle gönderiyorum bu satırları sana anne. Sevgimi, hasretimi, selamımı yüklüyorum seher yeline, dertlerimi değil. Ne rüzgâr, ne fırtına, ne de sizler çekebilirsiniz onu; bir ben çekerim anne, bir ben taşıyorum zayıf omuzlarımda onu. Ta ciğerimden kopup gelen bir silkinişle yükledim cılız bedenime. Artık ne ben bırakabilirim onu, ne de o beni. Kan kardeş olmuşum kederlerle. Acı, ekmeğim; sabır, katığım olmuş. Derdimse tek sevdiğim, tek yârenim...

İnsanları süzüyor gözlerim boyuna. Hep aynı iniltiyle ürperiyor yüreğim. "Yalnızım, boşluktayım." diyor, masum çehreler. Toprağa tutunup kök salmak için, titriyor ve çırpınıyor taze fidanlar. Şimdi kış gelmiştir, bizim illere. Senin bembeyaz örtülü, nuranî hayalini gözyaşlarımla beraber akıtıyorum yüreğime. Bulgur çorbası pişirmişsin yine. Bakır sahana doldurup sofraya getirirken ellerin titriyor. "Yavrum da severdi." diye geçiriyorsun içinden. Gözyaşlarıyla yağmuru islatıyorsun pencere kenarında. Karlı dağlara takılıyor yine bakışların. Belli ki koca dağları aşip gelmemi, içindeki hasret ateşini söndürmemi bekliyorsun. Ben de seni özledim anne.

Hani camları sarsarak uğuldayan, kulaklarını tırmalayan rüzgâr var ya... Kulak ver bu sese anne. Yüreğine nakışla bu iniltiyi. Rüzgâr değil, fırtına değil, uğultu değildir bu. Bataklığa savrulmamak için çırpınan, tutunacak bir dal, çalacak bir kapı arayışı içinde olan, bir neslin iniltisidir, ah u efgânıdır bu.

Huzur arayan gönüllere kapılar bir bir açılıyor artık. Ben bu kapılardan boşanan nur deryasında bir dalga değilim, bir zerre de değilim; ama bu atmosferde bulunmaya, şereflenmeye çalışsan kirli bir toz taneciğiyim. Varsın koca dağlar kavuşmamıza izin vermesin anne. İsterse rüzgârlar kokunu getirmesin bana. Ömrüm bu bahara yetişmese de olur. Varsın benim gençliğim de başka bahara kalsın.

Varsın ayrılığın paslı hançeri ta ciğerime sapsansın, anne. Dert değil bana. İsterim ki bedenimden damla damla sızan taze kanlar bir iz bıraksın arımda. Kilometre taşları olsun bunlar, yüreğimden damlayan ki yetişen nesil bu izleri takip etsin sırat-ı müstakimde. Gam yemem, canım bu yola feda olsun. Kanımın son damlasına kadar gideyim de, elbet orada sancağı teslim alacak birilerini bulurum anne.

HZ. HATİCE

ANNEMİZİN TEVEKKÜLÜ

Reşit HAYLAMAZ

Ok çileliydi. Sadece kendi çektikleri değil, Efendisinin başına gelenler de derinden yaralıyordu O'nu. Allah'ın en Sevgili Kulu'ndan, ikisi erkek altı çocuk dünyaya getirmişti. Önce, süt kuzusu Kâsım vefat etti. Kalb mahzun olmuş, gözler de yaş döküyordu. Ancak ondaki sabır kuvveti, risalet hanesine ulaşacak her türlü olumsuzluğa katlanacak mahiyetteydi. Rasûlullah'ın yanına geldi. Zira, O'nun da teselliye ihtiyacı oluyordu;

- Yâ Rasûlallah! Kâsım'ın sütü taşıtı. Keşke Allah, süt çağını tamamlayıncaya kadar ömrünü uzatsaydı, diye temennide bulundu. Bunun üzerine Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem);

- O, süt dönemini Cennet'te tamamlayacak, buyurdu. Metin insan çok sevindi ve,

- Şayet bunu bilseydim yâ Rasûlallah! Onun ölümü bana daha hafif gelirdi, dedi. Rasûlullah da,

- Dilersen Allah'a dua edeyim de, sana onun sesini işittireyim, buyurunca, sabırdaki olduğu gibi tevekkülde de zirveyi temsil eden Hz. Hatice,

- Hayır yâ Rasûlallah! Allah ve Rasûlü'nü tasdik ediyorum, demişti.

"O, süt dönemini
Cennet'te
tamamlayacak"

ANNEYE SAYGI

Büreyde anlatıyor: "Adamın biri Resûlullah'a gelerek:
-Yâ Resûlallah, annemi çok sıcak bir günde iki fersah (yaklaşık 11 km.) sırtımda taşıdım. Hava o kadar sıcaktı ki yere bir parça et bırakılsaydı pişerdi. Bu hizmetimle ananın hakkını ödemiş olabilir miyim, diye sordu.

Rasûlullah:

-Senin o hizmetin ananın bir tek doğum sancısını belki karşılar, buyurdu." (Taberânî ve Heysemî)

Talhâ b. Muâviye es-Sülemî (r.a.) naklediyor: "Hz. Peygamber Aleyhisselâm'ın yanına vardım ve:

-Yâ Rasûlallah, Allah yolunda savaşmak istiyorum, dedim.

-Annen sağ mı, buyurdu.

-Evet, dedim.

-Ananın ayağına sarıl, cennet onun ayağı altındadır, buyurdu." (Taberânî.)

Enes (ra) anlatıyor: "Birisi Peygamber Efendimiz'e (sas) geldi ve:

- Yâ Resûlallah, cihât etmeyi çok arzu ediyorum; ama elimden gelmiyor, dedi. Rasûlullah sordu:

- Ebeveyninden herhangi biri sağ mı?

- Anam hayatta.

- Ona hizmet ederek Allah'ın rızasını tahsil et. Bunu yaparsan hem hac, hem umre, hem de cihât yapan gibi (sevap kazanmış) olursun, buyurdu." (Ebû Ya'lâ ve Taberânî.)

ANA KUZUSU

Cüneyd SUÂVÎ
Hayatın İçinden

**Peygamber
Efendi'miz
(s.a.s.) buyur-
muştur ki:
"Rabb'in rızası
anne-babanın
rızasında,
Rabb'in gazabı
da anne-
babanın
gazabındadır."**

(Tirmizî, Birr, 3)

uma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran 14-15 yaşlarındaki gence:

- Saf'ı doldur evlat, dedi. Gel yanıma.

Genç, mahcup bir ifâdeyle:

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası ge-
çebilir.

Yaşlı adam, gencin üzerinde bulunduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstere-
rek:

- Ne o dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

Ve öfkeyle devam etti:

- Anne kuzusu, ne olacak...

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın Cuma'sını tebrik ettim. Arkadaki genç
de gelerek onun elini öptü. Adam, söylediklerine çoktan pişman ol-
muştu. Delikanlının nurlu yanaklarını okşarken:

- Sana 'anne kuzusu' dediğim için kusura bakma yavrum, dedi. Bir an-
da ağızımdan kaçtı işte...

Gencin gözleri dolu doluydu. Başını yere eğerken:

- Bu söylediklerinizde haklısınız efendim, dedi. Üzerinde namaz kılmak
için ısrar ettiğim halı, vefât ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü.
Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da...

ANNE-BABA
HIÇ BİR ŞEY İÇİN
TERK EDİLMEZ.
FAKAT...

Bir kimse imana ve Kur'an'a hizmet için anne ve babasını terk edebilir mi?

Anne ve baba hiçbir şey için terk edilmez. Yalnız onlar, "İman ve Kur'an'a hizmet etme!" diyorlarsa, yani isyanı emrediyorsa bu mevzuda onlara itaat edilmez. Bununla beraber onlara yine de, "Eğer onlar seni, şerik olduğuna dair hiçbir bilgin olmadığı şeyleri, Bana ortak saymaya zorlarsa sakın onlara itaat etme! Ama o durumda da kendileriyle iyi geçin, makul bir tarzda onlara sahip çık!" (Lokman, 31/15) ayet-i kerimesinin ifadesiyle iyilikle mukabele etmek gerekir.

Anne ve babanın gönlü hoş edilmeli, ancak onlara Allah'a ve O'nun emirlerine karşı isyan etme mevzuunda itaat edilmemelidir.

Anasına babasına itaat etmesi gereken hususlarda itaat eden bir insanın hayatında, kazancında, ilminde yümün ve bereket olur. Allah, bugün olmasa bile yarın onu başa tac yapar. Bu, pek çok tecrübelerle sabit bir hakikattir.

Sahabilerden birisi Peygamber Efendimiz(s.a.s.)'e gelerek:

- Ey Allah Resûlü, ben çok kızgın bir çölde annemi iki fersah sırtımda taşıdım.

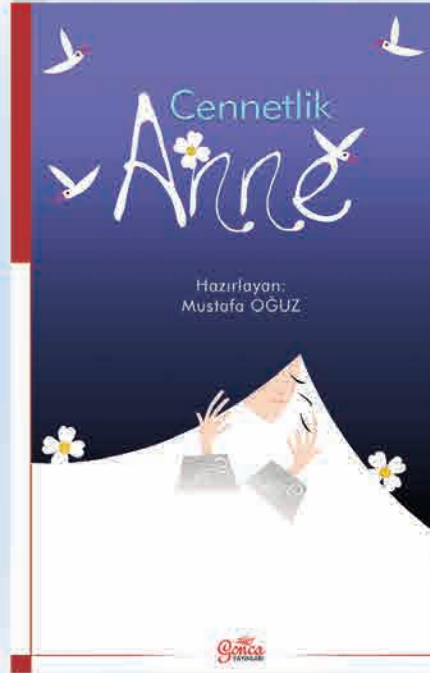
Acaba onun benim üzerimdeki hakkını ödedim mi, diye sorunca,

Peygamber Efendimiz (s.a.s.):

- Belki annenin senin üzerindeki sayısız haklarından sadece birini ödemişsindir, dedi.

...

Bu ve bunun gibi nice ibret verici sahne
CENNETLİK ANNE KİTABINDA...

NT Mağazalarında ve tüm seçkin kitapçılarda

ANNE BABA CENNETİN ORTA KAPISIDIR

"Rabbin şöyle buyurdu: Allah'tan başkasına ibadet etmeyin. Anneye ve babaya güzel muamele edin. Şayet onlardan her ikisi veya birisi yaşlanmış olarak senin yanında bulunursa sakın onlara hizmetten yüksünme, "öff!" bile deme, onları azarlama, onlara tatlı ve gönül alıcı sözler söyle.

Şefkatle, tevazu ile onlara kol kanat ger ve şöyle dua et: "Yâ Rabbi, onlar küçükliğümde nasıl beni ihtimamla yetiştirdilerse, ona mükâfat olarak Sen de onlara merhamet buyur!" (İsrâ Sûresi, 17/23-24)

Hiz. Ebu'd-Derdâ'nın (r.a.), şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ben Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurduğunu işittim: "Anne-baba, Cennetin orta kapısıdır. Artık sen o kapıyı ister zayi et, ister muhafaza et." (Tirmizî, Birr, 3)

"Bir insanın anne-babasına kötü söz söyleyip hakaret etmesi büyük günahlardandır." (Hadis-i Şerîf)

Hiz. Ebû Hüreyre'den (r.a.), şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Bir defasında Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Yazıklar olsun! Çeksin! Burnu sürtülsün; sürtülsün zira o kendi kendine etti!.." buyurdular. Bunun üzerine:

"Kim bu kendi kendine eden Yâ Resulallah?!" diye sorulunca, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Anne-babasından birinin veya her ikisinin yaşlılık dönemine yetişmesine rağmen bu büyük vesileyi değerlendirip de cennete giremeyen talihsiz." buyurdular. (Müslim, Birr, 10)

AÇE...

Kalender Yıldız

Açe'li bir anneyim ben. Ne zormuş bir bilseniz Açe'de anne olmak... Ne zormuş çaresizlik, ne zormuş iki felaketi aynı anda yaşamak, ne zormuş ne zor... Açe'li bir çocuğum ben. Ne zormuş Açe'de çocuk olmak ve ne zormuş, Açe'de annesiz kalmak... Okyanus ötesinde, adını bir felakette duyduğu-

muz ve duyduktan sonra hiç de yabancı olmadığı fark ettiğimiz, bizden ve bize benzeyen insanlarla karşılaştığımız yer Açe. Annelerimize benzeyen anneleri ve çocuklarımıza benzeyen çocukları ile Açe...

Biz Açe'yi ve Açelileri tanımasak da onlar bizi tanıyor, hem de hiç tahmin edemeyeceğimiz kadar. Hatta bizi, bizim için dua edecek kadar iyi ta-

niyorlarmış. Biz onları unutmuşuz ama onlar bizi unutmamış...

Ayşe'min elleri küçücüktü... Ne çok severdi beni... Ya ben... Son kez uğurladığımı bilmeden neşe ile okula göndermişim onu, o kıyamet sabahı... Küçük Ayşe'mi neşeyle okula uğurlayamayacağım, artık Ayşe'm okula gidemeyecek...

Denizin öfkeyle üstümüze geldiği gündü, anne-

min elinden tutmuş parka gidiyordum. Bir oyun gibiydi her şey, bir oyun gibi ama bu oyunda yalnızdım. Annem yoktu ve bir daha benimle bu parka gelemeyecekti, hem park da yoktu artık...

Onlar bizi hiç unutmadı biz de onları hatırlayalım artık. Açe'li anneler ve Açe'li çocuklar, çocuklarımız için dua edip kampanyalara destek olalım, karınca kararınca...

"SENİ YETİŞTİREN RUHA KURBAN OLAYIM"

Fatih AKARCALI

*U*çaktan indirdiğimiz hocamızın cansız bedeni ile camiye gelmiştik. Öğle namazı sonrası cenaze namazı kılınacaktı.

Orta Asya stepleri, son nefesini verdiği yer olmuştu. Ne garip bir tecellidir ki istediği gibi vefat ederken yanında talebeleri vardı. Onlar da Hakk'a hocaları ile birlikte yürümüştü. Daba bekardı; yaptığı işle evlenmişti. O'na gönül verdiği günden beri... Dünya zevkleri adına nefsinin yüzündeki peçeyi kaldırmamış bir insandı. Üniversiteden kimya öğretmeni olarak mezun olalı çok olmamıştı. Gençti, fakat rubu asırların olgunluğunu taşıyordu sineğinde...

Camide, vefatını telefonla haber verdiğimiz akrabaları, tanıdıkları vardı. Gözlerimiz anne ve babasını aradı; onlar için endişe ediyorduk. Ne de olsa canlarından bir parçaydı. Ailesinin, herkesten çok hakkı vardı onun üzerinde.

Acaba onu görünce ne yapacaklardı? Bağırıp çağırırlar mıydı? 'Çocuğumuza sabip çıkamadınız?' derlerse, ne derdik? 'Orta Asya'ya onu siz götürdünüz, şimdi cansız bedenini getiriyorsunuz!' derlerse, ne cevap verirdik?

Yolda gelirken, bu ve benzeri soruları birbirimize defalarca sorup, cevaplarını düşünmeye çalışmıştık. Ancak ne diyebilirdik ki? 'Oğlunuz Allah rızası için oralara gitti. Talebe yetiştirmek onun idealiydi' dersek, bizi anlarlar mıydı?

Bu düşünceler içinde arabadan inip naaşını ambulandan indirdik. Çevremize bakarak her yeri meraklı gözlerle rasat ediyor, ailesinden yanımıza yaklaşacak birilerini bekliyorduk.

Çok geçmeden on sekiz - on dokuz yaşlarında bir genç ve muhtemelen onun babası olan biri yanımıza yaklaştı. Gözlerinde, yüz hatlarında ancak bir babanın taşıyabileceği metanet vardı.

Tabuta yaklaştı. Titreyen elleriyle kapağını hafifçe kaldırarak oğluna baktı. Darbe üstüne darbe yiyen sinesinde, gözyaşları öfkesini yutuyordu. Ellerini tabutun üzerinde gezdirdi. Sonra üzerine basını koyup bir süre öyle kalakaldı, için için ağladı. Delikanlı da tabutun diğer yanında hıçkırıklara boğulmuştu. Matemli havayı daba da ağır bir hale getirmişti bu görüntüler.

Bu zor anlarında sakinleşmelerine yardımcı olmaya çalışıyorduk. Bir baba için oğul acısı biç de kolay değildi. Öfke ve isyanla yanlış şeyler yapmala-

rından korkuyorduk.

Bir süre tabuta başı dayalı bekleyen baba, gözlerini elinin tersi ile silerek bize döndü:

–Siz mi getirdiniz onu?

Elimiz ayağımız birbirine dolaşmıştı. Arkadaşım benden evvel davranıp bir adım öne atarak:

–Evet efendim!

Baba patlamaya hazır bomba gibiydi. Yumrukla-rını sıkıldığını görmüştüm. Kendini zor da olsa frenli-yordu. İçini çekerek:

–Nasıl oldu?

–Efendim, hocamız, rehber öğretmeni olduğu tale-belerinin velilerini bayramda ziyaret etmek iste-miş. İki talebesi ile birlikte yola çıkmışlar. Yolda gi-derken aracı kendisi kullanıyormuş. Önünde sey-reden arabanın batası sonucu araca çarpmamak için direksiyonu kırmış. Araç hâkimiyetini kaybe-derek önce yolun kenarındaki kanala girmiş... Bir-kaç takla atmışlar araba ile. Araba ezilmiş. Kaza sırasında tüm camları parçalanıp, hocamızın ve talebelerinin yüzlerine saplanmış. Büyük bir ibti-malle orada vefat etmişler.

Acılı baba tek kelime etmedi. O an bizlere ne söy-lese, ne kadar kızsas, cevap veremezdik. Bugün ma-tem günüydü. Ne diyebilirdik ki?

Baba ve oğlu tabutun yanından ayrılmadılar. Bir daba da dönüp kimsenin yüzüne bakmadılar.

Hocamızın cansız bedeni temizlenip yıkanırken, hepimizin hissettiği güzel bir koku yayılmıştı etra-fa. Üzerinden uzun bir zaman geçmesine rağmen, cam parçalarının kestiği yüzünden, taze kan damlalarının geldiğini görüp hayret etmiştik. Gü-zel yüzü, hiçbir acı hissetmeden Hakk'a yürümüş gibi duran siması, aklımdan gitmiyor.

Cenazesinde kimler yoktu ki... Akrabaları, arka-daşları, talebeleri... O ülkenin konsolosu bile ora-daydı.

Annesini görememiştik. Kim bilir, ne kadar üz-gündü. Oğlunun cansız bedenini görünce nasıl karşılayacaktı, bilemiyorduk.

Definden önce cenazeyi, rabatsızlığından dolayı yürümeyecek halde olduğu söylenen annesinin ya-nına götürdük.

Sonunda cenaze konvoyu evin önüne gelmişti. Biz annesine, evin ikinci katına çıktık.

Bir anneye oğlunun vefatını haber vermek ve bil-bassa cansız bedenini getirdiğimizi söylemek ne zormuş Allah'ım! Sıkıntıdan dakikalarca içeriye giremediğimizi hatırlıyorum. Büyük bir ihtimalle feryatlar yükselecek, annenin çığlıkları gözyaşları-na karışacaktı.

Kapıyı vurup selam vererek içeriye girdik. Orta yaş-lı anne elinde tepsi, evin sofasında, pencerenin önündeki sedire oturmuş, dışarıyı süzmekteydi. Tam bir Osmanlı hanımı gibiydi. İçeri girdiğimizi görünce dumanlı gözlerini bize çevirdi. Gözleri-nin altı ağlamaktan torbacık olmuştu.

Arkadaşım:

–Anneciğim oğlunu getirdik, definden önce gör-mek istersen tabutunu yukarı, yanına çıkaralım.

Biz şimşeklerin çakacağı, çığlıkların yükseleceğini düşünürken, o duvara yaslanarak ayağa kalktı. Kaşlarını çatıp, yüzünü büzüştürerek, biç umma-dığımız bir eda ile 'şebit ayağa getirilmez, ayağına gidilir!' dedi.

Hırkasını alıp, kollarına girmemizi de reddederek duvara tutuna tutuna, sık sık durup nefes alarak aşağıya indi.

Televizyonlardan çok şebit ailesi seyretmiştim. An-nelerin kendilerini kaybetmeleri bana normal geli-yordu. Sevgili anne, annemiz tabutu görünce:

'Seni yetiştiren ruha kurban olayım, ellerinden öpeyim. Oğlumun hizmet etmek için uzaklara gönderilmesine vesile oldu' deyiverdi.

Yürürken bedeninin teklemesine aldırmaz etmeden, güç bela tabutun yanına kadar yürüdü. Gözlerin-den, kontrol edemediği yaşlar süzülüyordu.

Oğlunun başını okşadı. Ve ayak tarafına yöneldi.

Orada bulunan herkesin bıçkırıkları arasında:

'Seni alnından değil, ayaklarından öpüyorum oğ-lum!' diyerek, ayaklarına sarıldı.

Kimsenin dayanacak mecali kalmamıştı...

O çileli, ıstıraplı, şuurlu ve sabırlı anayı batırladık-ça Hz. Nesibe'yi, Ammar bin Yasir'in anası Hz. Sü-meyye validelerimizi ve diğer sahabe analarımızı daba iyi anlıyorum şimdi. Ellerinden öpüyorum bepsinin.

ANA

Cihangirleri anneler yetiştirir. Büyük insanları, İnsanlığın İftihar Tablolarını hep anneler şekillendirir. Kadın kendine âit bu meziyetlerle, erkek de yine kendisine âit kabiliyetlerle örfaneye iştirak ederse, bu bütünleşmeden cennet ikliminin yaşandığı bir aile ve fazilet topluluğu vücûda gelir.

na için derler, sonu yok ızdırabın...

Hep enîndir anada sesi, telin, mızrabın...

Fânîler arasında en muazzez varlıktır ana. O, yeryüzünde dolaşırken gökteki bir baş ve cennet de ayaklarının altındadır. Pabucunun tozu gözlere sürme kadar aziz ve ayaklarına sürülen yüzler arş eşiğindeki başlar kadar yücedir. Ana inleyen varlıktır. Bütün bir hayat boyu inleyen ve sızlayan... Onun analığı evlâtla kâim; "anam" diyen biriyle... Evlât olmayınca ana, ana değildir. Ya "anam" demeyince! Ananın emeli bir evlât, bazen de başka bir şeydir. Mânâ gibi, ruh gibi, ideâl gibi bir şey...

Ana vardır, dünyaya getireceği yavruyu Hak yoluna adar. Ana vardır, bir yavru ister, ister de elde etmeden inkisâr içinde gider. Ana vardır, izah edemeyeceği yavrunun hesabıyla iki büklüm olur ve "Keşke daha önce ölüp de unutulup gitseydim." der. Ana vardır, evlâdıyla âbideleşir ve başı semaya ulaşır. Ana vardır, evlâdıyla derbeder ve perîşan olur. Ana vardır, firavun otağında bir milletin gözdesi. Ana vardır, Nebî hücrelerinde şeytan bendesidir. Ana vardır, sessiz, belirsiz ve meçhûldür; fakat güller, çemenler yetiştirir. Ana vardır destanlara sığmaz; o, zihinlerde, sînelerde, göklerde. Ana vardır, kâğıttadır, kalemededir, romandadır...

Toprak, tohuma ana; kaynak çağlayana; Havva insanoğluna; Mer-yem bir Ruh'a; Âmine bütün bir hakikate, varlığın sırrına, sırların özüne...

İyisi de var, kötüsü de ananın. İyisine canlar feda; ya kötüsüne, talih-sizine ne demeli.? Evlâdını güldürmemiş ve evlâdından yana gülmemiş, gün yüzü görmemiş...

Ana-evlât iki vücut bir rûh. Evlât, ananın vücudundan bir parça, ku-

caklarda "gönül yakan sevgili", emekleyen yumurcak ve nihayet birbirini takip eden ayrılışlarla, ana için sîneyi yakan bir kor, kalbe saplanan bir mızrak...

Gelişme dönemi, tahsil hayatı, askerlik çağı, bunların her biri, ananın yüreğini ağzına getiren bir ızdırap dönemeci. Ana, her zikzakta bir sürü gözyaşı döker: Yavrusunun okuma ayrılığına, izdivaç ayrılığına ve askerliğine... Evet, o, daima ağlar, daima buhurdan gibi tüter. Teselli bulup durduğu olduğu gibi, sel sel olan gözlerinin yaşında boğulduğu da olur. O, mukaddeslerine, vatanına, namusuna kurban verdiği yavrusunu armağan sayar ve teselli olur. Ya bir hiç uğruna ölene? İşte burada ananın dili tutulur.

Evet o, küffara karşı şehid olan evlâdına koşmalar dizer, ninni söyler, onlarla avunur.

"Bura Yemen'dir,
Gülü çemendir,
Giden gelmiyor
Acep nedendir,
Acep nedendir."

Gözlerde şehid silüeti, kulakta cennet ırmakları gibi onun sesi:

"Küffar Kırım'ı aldı anam,

Düşman yurduma daldı anam,
İrzim pâymal oldu anam,
Ben oraya giderim..."

Kırım'da küffara iltihak eden de var. Plevne'yi unutup Tuna'da tenezzühe çıkan da var. İşte ananın belini büken de bunlardır. Eski kurbanın düşmanı, yeni kurbanın dostu; ne desin ana bu girift bilmeceye..!

Vay benim talihsiz anam! Kalbi rahatsız anam, kaddi bükülmüş, gözleri dolmuş anam; dizine vurup saçını yolan anam! Kim etti bunları sana? Kim kıydı kalbinin semeresine, gözünün nuruna? Kırılım o elleri. Su serpelim ateşine...

Artık ağlama anam! Gözyaşlarında meydana gelen bulutlar, tâ arşa kadar yükseldi. Bak şimdi orada şimşekler, burada rüşeymler... Dağınık kâkülünü düzeltmek için sana koşuyorlar. Biz hepimiz senin feryadına koşuyoruz. Dudağımızda kurtuluş nağmesi, elimizde Yusuf'un gömleği, Çîn-i cebinine, yaşaran gözlerine sevinç müjdesi ile geliyoruz. Sessiz infiallerin dinsin diye, kanayan yaraların onulsun diye, bütün bir mücrimler topluluğu adına af dileyip eşiğine baş koyduk anam...!

(Sızıntı Dergisi, Sayı:3, Nisan-1979)

ALLAH'IN RAHMETİ

Bir savaş sonrası esirler arasında çocuğunu arayan bir kadın, çocuğunu bulmak için sağa sola koşuşturup durmaktadır. Bu kadın, kendi çocuğu diye bazı çocukların saçını koklar, yüzünü öper. Kendi çocuğu olmadığını görünce de bırakır, inkisar içinde yine aramaya başlar. Bir yerde çocuğunu bulunca, onu bağına basar, koklar ve sever. Allah Rasulü, sahabilerine bu tabloyu gösterir ve "Şu anneyi görüyor musunuz? O, bağına bastığı çocuğunu hiç cehenneme atar mı?" der. Ashab cevaben, "Atmaz ya Rasûlallah" derler. Bunun üzerine Allah Rasulü, "Allah kullarına karşı o anneden daha merhametlidir" buyurur.

İbn Abbâs (ra) anlatıyor: Peygamberimiz (Mekke'de) Sikaye denilen mahalde iken bir kadın elinden tuttuğu oğlunu Resûlullah'a getirdi ve:

-Yâ Resûlallah, bu benim oğlum, istemediğim halde harbe gitmek istiyor, dedi. Allah Resûlü:

-Annen sana izin vermedikçe yahut o ölmedikçe kendisini yalnız bırakma. Bu senin için daha büyük sevap vesilesidir, buyurdu. (Taberânî.)

"Cennet, anaların ayakları altındadır."
(Hadis-i Şerîf)

Üstad Bedüzzaman Hazretleri'nin annesi Nuriye Hanım

Seyyid Hüseyin Arvâsî Hazretleri, kendinden ders alan geleceğin "Bedüzzaman"ı küçük Said'in annesi Nuriye Hanım'a şunu sormuştur: "Bütün çocuklarının bu kadar zeki olmalarında, senin onları terbiye sistemindeki metodun nedir?" Bunun üzerine bu mübarek ana, "Hayatımda, kadınlığa mahsus dinî mazeretler dışında, hiçbir vakit teheccüd kaçırmadım ve çocuklarımı abdestsiz emzirmedim." cevabını vermiştir. İşte fikirleriyle insanlığı aydınlığa taşıyacak nesiller yetiştirmek isteyen anne-babaların halî!

ANNEM, CENNETİM BENİM

Bu hafta derslerime çok güzel çalıştım ve anneme yardım ettim. Annem de ödül olarak, Cumartesi günü bizim apartmandaki arkadaşım Recep'le oyun oynamaya gitmeme izin verdi. Gittiğim evde Recep, dedesi ve 1.5 yaşındaki kardeşi Mustafa vardı. Recep'in annesinin o gün önemli bir işi çıkmış. Annesi Recep'ten kardeşine bakmasını istemiş. Eğer kardeşine güzelce bakarsa, annesi ona istediği oyuncak arabayı alacaktı. Başlangıçta bana çok kârlı bir alışveriş gibi gelmişti. Fakat, çok geçmeden bir bebeğe bakmanın hiç de kolay olmadığını gördüm. Çünkü, Recep'in kardeşi ya acıkıp huysuzlaşıyor, ya ağlıyor ya da altını ıslatıyordu.

Recep kardeşine sadece üç saat bakacaktı. Sonunda da istediği ödülü alacaktı. Ona rağmen oflaya pufloya yapıyordu. Recep'in dedesi kapıdan bizim şikayetlerimizi dinlemiş olacak ki, "Anneleriniz de siz bebekken size böyle bakıyordu. Hâlâ da sizin işlerinizi yapıyorlar ama hiç şikayet ettiklerini duymadım. Siz daha üç saat dayanmadınız!" dedi. Gerçekten haklıydı. Annem bana o kadar zamandır nasıl sabrediyordu? Hem de yüzünü hiç asmadan ve şikayet etmeden.. Recep'in dedesi, çok merhametli, çok şefkatli ve fedakar oldukları için Cennet'in annelerin ayakları altında olduğunu söyledi. Bir de anneler çocuklarına haklarını helal etmezse, çocukların Cennet'e gidemeyeceğini öğreten bir olay anlattı:

Peygamber Efendimiz zamanında bir tane genç varmış, ölmek üzereymiş ama bir türlü kelime-i şehadet getiremiyor, sanki dili tutulmuş, "La....La...." deyip kalıyormuş. Genç arkadaşları onun şehadet getiremeden, imansız olarak ölmesinden korkuyormuş. Birden akıllarına Peygamber Efendimiz gelmiş ve O'nu çağırılmışlar. Peygamberimiz gence "Lâ ilâhe illallah, Muhammedün Rasûlullah" demesini söylemiş ama gencin

yine de dili dönmüyormuş. Herkes çok şaşırılmış. Çünkü Peygamber Efendimiz, ağaca, taşta, deveye emredince, onlar bile "Allah" derlermiş ama bu gencin bir türlü dili çözülüyormuş. Peygamber Efendimiz "Bu gencin hiç kimsesi yok mu?" diye sormuş. Yaşlı bir annesi olduğunu öğrenince onu çağırmasını istemiş ve anne gelince, Peygamberimiz oğluna hakkını helal edip etmediğini sormuş. Yaşlı teyze oğlundan bahsedilir bahsedilmez ağlamaya başlamış ve oğlunun ona iyi davranmadığını, kendisine hep karşı geldiğini, onu çok üzdüğünü ve bu yüzden ona hakkını helal etmeyeceğini söylemiş. Peygamber Efendimiz de yaşlı teyzeye, eğer oğluna hakkını helal etmezse oğlunun ebediyen cehennem alevleri içinde yanacağını söylemiş. Teyze bu sefer daha çok ağlamış, "helal ettim.. helal ettim.." diye inlemiş ve işte o an gencin dili çözülmüş, şehadet getirip vefat etmiş. Peygamberimiz de kendisini o gencin kurtulmasına vesile kılan Allah'a hamdetmiş.

Kur'an'da Allah, anne-babaya "öff.." bile dememizi yasaklamış. Ben bunun ne demek olduğunu anlamadım ve Recep'in dedesine "öff bile dememek ne demek?" diye sordum. Anne-babalarına karşı gelen, yaşlanınca onları döven, sokağa atan, derslerine çalışmayan, yalan söyleyen, annelerinin istediklerini yapmayıp onları üzenler anlattı. Anneleri onlardan birşey isteyince yüzünü asıp, "öff" diye sızlanarak iş yapanları örnek verdi. Şöyle devam etti; "İşte bunların hepsi kötü davranışlardır. Anne-baba insanın en başta hürmet edeceği kimselerdir. Onlara hürmette kusur eden Allah'a karşı gelmiş sayılır, onları üzen er-geç üzmeye mahkumdur. Yıllarca kendisine bakan, bü-yüten, para kazanıp getiren anne-babasına karşı vazifesini yerine getirmeyen çocuk, Kainat'ı Yaratan, bize ayağımızı, gözümüzü, ailemizi, arkadaşlarımızı veren Allah'a karşı vazifelerini yapar mı

hiç? Allah'ı seven kişi, başta anne-babasını mutlu etmeli, onlara sevgisini göstermelidir ki sonunda Allah da onu sevsin. Anne-babasına zarar veren zaten ülkesine de faydalı olamaz. İşte zarar içinde zarar...”

Peygamber Efendimiz altı yaşındayken, annesi vefat etmiş. Bizim sınıfta da anne-babası kazada ölen bir arkadaşımız var. Onları düşününce aslında elimdeki güzelliklerin kıymetini bilemediğimi, onlar için Allah'a gerektiği gibi teşekkür edemediğimi anladım. O an annemi ne kadar sevdiğimi, özlediğimi farkettim. Eve gider gitmez annemin yanaklarını öpecektim. Birden “Ya annem olmasaydı!” diye düşündüm. Annem yaptıklarının karşılığında benden hiçbir şey istemiyordu. Hep benim iyiliğimi düşünüyor, ileride yalnız başıma kalırsam kendi kendime işlerimi yapabilmemi istiyordu. Önceleri erkekler ev işi yapmaz diye anneme karşı çıkıyordum, ama bundan sonra bulaşıkları yıkamaya bile yardım edeceğim, yeter ki annem bana hakkını helal etsin ve benim yüzümden o teyze gibi ağlamasın.

O akşam eve dönüp dediklerimi yaptım ve sonra annemden izin alıp odama kitap okumaya gittim. Okuduğum bir hikayede, çarşıdan elleri poşetlerle dolu olarak dönmekte olan annelerin hepsi, kendi çocuklarının maharetlerini övüp övüp duruyorlar ve çok güzel şeyler yapan çocuklardan bahsediyorlardı. Çocukların birisi çok güzel şarkı söylüyormuş, öbürü çok güzel resim yapıyormuş, diğeri elleri üzerinde yürüyormuş. Annelerden bir tanesi ise sessizce dinliyor ama kendi çocuğu hakkında hiçbir şey söylemiyormuş. Ona da sormuşlar “Senin çocuğunun hiçbir mahareti, kabiliyeti ve üstün bir yanı yok mu?” diye. Kadın yine hiçbir şey söyleyememiş. Evlerinin bulunduğu sokağa geldiklerinde, herkesin çocuğu sokakta kendi maharetini sergiliyormuş; kimisi şarkı söylüyor, kimisi resim yapıyor, kimisi de ellerinin üstünde yürüyormuş. Yorgunluktan elleri ve belleri kopan anneler, çocuklarına bakarken, çocukları da on-

lara uzaktan el sallayıp oyunlarına devam etmişler. Kendisine çocuğunun mahareti sorulan kadının oğlu ise, annesini görür görmez çok sevdiği oyunu bile bırakıp koşarak annesinin yanına gelmiş, “Hoşgeldin anneciğim!” deyip annesinin elinden poşetlerin yarısını almış. O sokakta oturan yaşlı bir amca varmış, ona hangi çocuk daha becerikli, daha iyi diye sormuşlar. Amca da annesine yardım eden çocuğu göstererek, “Şimdi oyunu bırakıp annesine yardım eden, yarın vatani için de her şeyini feda edebilir. Zaten Peygamber Efendimiz de annelere hizmet etmeyi emretmiş. Bu yüzden, bu çocukların en iyisi ve en becerikli annesine yardım etmek için koşan şu çocuktur” demiş.

İşte böyle arkadaşlar; ben bu duygularla yatmaya hazırlanıyordum ki canım anneciğim geliverdi yanıma; bir taraftan, o yumuşacık ve pamukçuk elleriyle saçlarımı sıvazlarken, diğeri yandan da bahar güneşi gibi aydın yüzüyle tebessümler saçarak bir öpücük kondurdu yanağıma ve şöyle dedi kulağıma:

Has bahçenin bal arısı

Sevgilerin en durusu

Bir kez istese yavrusu

Yüreğini verir anne...

Ben de atıldım annemin kollarına ve karşılık verdim ona:

İnsan kendi yaşamayınca anlayamıyor,

Bebeğe bir saat bakmak bile zorlardan zor.

Anneciğim, n'olur hakkını helal et bana,

Borcumu ödeyemem canımı versem sana.

Gece karanlığında odamı aydınlatan ve içimi ısıtan melek yüzlü annem kapıyı kapatırken ben de başımı yastığa mutluluk içinde bırakıverdim. Uykuya dalacağım ana kadar da içimden size şunları söylemeyi geçirdim:

Ödenmez asla hakkı annelerin,

Gelin artık kıymetlerini bilin.

“Anne seni çok seviyorum” deyin,

Bundan sonra onları hiç üzmemin.

(www.herkul.org'dan alınmıştır)

Canım ANNECİĞİM!

5 Nisan
1994'te Kars'ta
şaki bir kör
kurşunla şehit
edilen Binbaşı
Bedri
Karabıyık'ın
annesine
bıraktığı
vasiyetnamesi:*

V

asiyetimdir.

Canım Anneciğim!

Her şeyimi, ama her şeyimi sana borçluyum. Hep sana hizmet etmeyi, güzel kokunu koklamayı arzuladım. Çok az kısmet oldu. Bu dünyada sana doyamadım.

Anneciğim, dünyayı sevedim, tat da alamadım. Allah'ın emir ve rızasına aykırı her şey beni rahatsız etti. Elhasıl dünya bana küstü, ben de ona.

Bilmiyorum ama zannediyorum, senin dualarının bereketiyle ömrüm uzun olur. Eğer sen veya ben önce gidersek, önce giden kucağını açıp beklesin. Elbette kavuşacağız. Saçından bende bir tutam var. Onu yanımda taşıyorum. Ölürsem Allah'ın izniyle bu kahramanca bir ölüm olacaktır. Saçının telleri yanımda kalsın, sakın ağlama. Bil ki göğsümde Kur'an var. Kalbimde iman ve dudaklarımda da son olarak Allah'ın zikri olacak. Gönlün müsterih olsun.

İbadetlerimin, zikirlerimin hepsini bağışladım. Elimde hiçbir şey kalmadı. Rabbimin huzuruna bomboş gidiyorum. Fakat O'nun gufranının beni sınıksız kuşatacağını umuyorum. Sana başka ne yazayım, evvel gidene selam olsun.

Oğlun.

(*06.04.1994 tarihli Zaman Gazetesi'nden alınmıştır.)

ÇOK GEÇ OLMADAN

Ahmet ÖZDEMİR

Halime ana rahmetli oldu be evlât. Son yıllarda amansız bir hastalığa yakalandı. Oğulları da hayırsız çıktı; bir günden bir güne gelip; "Nasılsın? Rahatın iyi mi? Yiyeceğın içeceğın var mı?" demediler. Allah'ı var, o da kimseye el açıp "Benim şuna ihtiyacım var." demedi.

Son zamanlarda evinden pek sık çıkmıyordu. Evinin sağı solu oyulmuş dört bir tarafına apartmanlar dikilmişti. Evi artık mahallede sığıntı gibi duruyordu. Pek tanıyanı da kalmamıştı ya. Eskiden onu tanıyanlar da göçünce yeni taşınanlar onun hakkında bir sürü yalan yanlış şeyler uydurdular.

-Neler uydurdular?

-Yok evinde cinlerle yaşarmış; yok bulaşıcı bir hastalığı varmış; yok kime bakarsa nazarı değermiş falan.

Bunlar bence mahalledeki insanların kendi vicdanlarını rahatlatmak için uydurduğu şeylerdi. Neden dersen; onu kendi hâline bırakmalarının, hâlini hatırlarını sormamalarının verdiği vicdan azabını bu şekilde bastırmak istiyorlardı.

Bir keresinde beni çağırıştı evine.

Merak ettim doğrusu niye çağırıldı diye. Bana mendile sarılı yirmi milyon lira verdi. Şaşırmıştım. "Hayrola Halime ana! Niçin veriyorsun bu kadar parayı?" dedim. Bana; "Bu para emekli aylığım." dedi. "Hepsini iki yüz ellışer bin liralık yaptırırver. Bayramda gelen çocuklara vereceğim."

-Peki gelen oldu mu?

-Yok! Hiçbir çocuk kapısını çalmadı. Nereden mi biliyorum? Evinden cenezesini kaldırırken, bu iki yüz elli bin liralıklar çekmecesinden çıktı. Demek ki bayramdan sonra da çocuklar gelecek diye ümitte beklemiş, harcamamış o paraları.

Onu bir de depremin olduğu gece görmüştüm. Evlerinden fırlayıp sokaklara çıkan insanlara camdan gülümsüyordu. Yüzünde zerre miktar korku yoktu. Dedim ya gülümsüyordu. Belki bu kadar insanı bir arada görebilmek mutlu etmişti onu. Belki hangi sebepten olursa olsun insanların birlikte olmalarından mutlu olmuştu.

Ama o hâlde bile bazıları onun hak-

"Sizi besleyip büyüten, açık bırakmayan, size hem analık hem babalık yapan ananız burada yapayalnız yaşarken sizin huzurunuz yerinde mi?"

kında kötü konuşular. "Onu koruyan cinler varmış, belki de kadının kendisi onlardanmış..." bir sürü şey... Hatta "Şu eski evi yıkmak lâzım; en ufak bir sallantıda üstünden tuğla düşer, kiremit düşer de çocuklara bir şey olur!" diye söylenenler oldu. Ama itiraf edeyim, o depremde Halime ananın evine nasıl bir şey olmadı diye hâlâ merak ederim.

Daha sonra da bir gece Halime ananın evinin yanında elinde gaz bidonlarıyla iki genç yakalandı. Biraz geç kalınsaymış, evi zavallı Halime anayla birlikte ateşe vereceklermiş. Söylemişler karakolda kim tarafından bu işe zorlandıklarını. Günahlarını almayalım. Mahalleden kimse böyle bir işe kalkışmaz. Soğuk insanlardır; hani eskilerin kokmaz bulaşmaz dedikleri türden, ama kimsenin canına kast etmezler. Bir müteahhitmiş gençleri bu işe zorlayan. Tabi o da başkası hesabına. İş karışık anlayacağın. Daha kadıncağız dünyadayken yerine göz dikiyorlar. Arayanı soranı yok ya zavallının.

Evlatları hayırsız çıktı demiştim. Bir defasında, huzur evine götürüleceğiz, diye geldiler. İki kişiydiler. Bir kardeşleri daha varmış; ama o sırada yatılı okuldaymış. Halime ana hep ondan bahse derdi. Ali mi neymiş adı. "Ali'm gelecek onu bekliyorum." derdi. O gün onu huzur evine götürmek üzere gelenlere de "Ali'm gelmedi mi? O yok mu?" diye sordu. Sonra da onlara "Beni götüremezsiniz! Ben burada huzurluyum. Asıl sizler nasılsınız?" dedi "Rahatınız huzurunuz yerinde mi?" dedi. Belki şunu demek istedi. "Sizi besleyip büyüten, aç açık bırakmayan, size hem analık hem babalık yapan ananız burada yapayalnız yaşarken sizin huzurunuz yerinde mi?"

Oğulları huzurlu muydu bilemem ama Halime ana gerçekten huzurluydu be evlât. Her sabah penceresinin kenarına oturup tespih çekerdi. Gelen geçene gülümserdi. Ama sokaktan geçenlerin her hâlde çok aceleleri vardı ki ona bir tebessüm edecek vakti bile bulamazlardı.

Cami bahçesinde bir bebek bulursa bütün televizyonlara haber olur. İnsanlar gözü yaşlı seyredeler. Bebek kız ise adını kader koyarlar. Ama aynı bebek yaşlanıp elden ayaktan düşen bir ihtiyar olunca kaderine terk edilir. İnsanoğlu vefasız be evlât.

Hay Allah! Bir saattir konuşmaktan senin kim olduğunu sormadım. Halime ananın adını, yaşarken bile mahallede pek kimse bilmezdi. Öleli altı yıl oldu. Sen nereden biliyorsun be evlat ... Sahi senin adın ne?

-....

Anne

Anne inleyen bir ney, anne hicrandan yumak,
Gözleri buğulu, nemli ve her zaman zâr zâr..
Kaderidir annenin ocaklar gibi yanmak,
Hep hüznle eser onun ikliminde rüzgâr.

Kuşlar gibi titrer hep o ay yüzlü nevhayâl,
Çehresinde belirsiz yarınlar endişesi..
Her mevsim ayrı bir ızdırap, ayrı bir melâl;
Nağmeleri bir hasret ve iştiyak bestesi...

Sînesi simsıcak, çehresi de îmâlidir,
Semtinde her dem büyümlü râyihalar eser.
Duyguyla süzölmüş gözleri hep hummâlidir,
Altın şakaklarında sarı güller gibi ter...

Rahmet-zahmet iç içe; bilmez geçen zamanı:
Fark etmez yazı, kışı, o rengârenk bahârı,
Tül tül gurûbu ve şafağın söktüğü ânı;
Her zaman duman dumandır o nazlı efkârı..

Bir kuluçka gibi sancılı gecelerinde,
Hep şefkatle çarpan kanat sesleri duyulur.
Hislerin öldüren amansız pençelerinde,
Matkaplar salınmış gibi yüreği oyulur.

Çok olsa da eleme, şekvâsı işitilmez,
Bir Eyyûb sabrıyla göğüsler hiç-olmazları..
Onda ızdırap bitmez, acılar dinmek bilmez,
Sönmeyen bir azimle aşar aşılmazları.

Kanmaz aslâ sevmeye, o sevgiye susuzdur,
Şâire "su" dedirten hisle "evlât" der inler.
Herkes derin uykularda, o hep uykusuzdur,
El açar Yaradan'a kim bilir neler diler..!

Ufku her zaman bir hummâ ile buğuludur,
Durmaz, bir süvâri gibi koşar doludizgin..
O, yeryüzünde en ululardan da uludur,
Sînesi, meleklerin sînesi kadar engin...

.....
.....
.....
.....

Zambaklar gibi sihirli çehrende,
Varlığımı saran uhrevî ışık;
Duydum ne duyulmazları sînende!.
Sen bir rüyâsın benim için artık...

Nûru öteden pırlıl pırlıl sîmân,
Ukbâ derinlikleriyle büyülü;
Tülleniyor hülyâlarımda her an,
Ölümsüz rûhunun bembeyaz tülü.

Bir yâd-ı cemilsin, kabrin sîneler,
Hep hazan yaşadın; ölüm bahârın..
Duâyla gerilmiş bütün gönüller,
Sen'i unutmayan vefâdarların...

(Kırık Mızrap, s: 347)

"Biz insana, annesine babasına iyi davranmasını emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle sürüm sürüm, karnında taşımıştır. Sütten kesilmesi de iki yıl kadar sürer. İnsana buyurduk ki: "Hem Bana, hem de annene babana şükret! Unutma ki sonunda Bana döneceksiniz."

Eğer onlar seni, ortak olduğuna dair hiçbir bilgin olmadığı şeyleri Bana ortak saymaya zorlarsa sakın onlara itaat etme! Ama o durumda da kendileriyle dünya işlerinde iyi geçin, makul bir tarzda onlara sahip çık! Bana yönelen olgun insanların yolunu tut! Sonunda hepinizin dönüşü Bana olacak ve Ben işlediklerinizi tek tek size bildirip karşılığını vereceğim."

Lokman Sûresi, 31/14-15

"Biz insana, anne ve babasına güzel muamele etmesini emrettik. Zira annesi onu nice zahmetlerle karnında taşımış ve nice güçlüklerle doğurmuştur. Çocuğun anne karnında taşınması ve sütten kesilmesi otuz ay sürer. Nihayet insan, gücünü kuvvetini bulup daha sonra kırk yaşına girince "Yâ Rabbi!" der, "Gerek bana, gerek anneme babama lütfettiğin nimetlerine şükür yoluna beni sevk et. Senin razı olacağın salih amel yapmaya beni yönelt ve bana salih, dine bağlı, makbul nesil nasip eyle! Rabbim! Sana döndüm, ben sana teslim olanlardanım.

İşte bunlar, cennetlikler içinde o seçkin kimselerdir ki, kendilerinden, yaptıkları amellerin en güzelini kabul edeceğiz ve günahlarını affedeceğiz. Bu, onlara söz verilen şaşmaz doğru bir vaaddir.

Ahkaf Sûresi, 46/15-16

"Yalnız Allah'a ibadet edin, O'na hiçbir şeyi ortak kabul etmeyin. Anneye, babaya, akrabalara, yetimlere, fakirlere, yakın komşulara, uzak komşulara, yol arkadaşına, garip ve yolculara, ellerinizin altındakilere de güzel muamele edin. Bilin ki Allah kendini beğenen ve övünüp duran kimseleri sevmez."

Nisâ Sûresi, 4/36

De ki: "Gelin, Rabbinizin size neleri haram kıldığını ben okuyup açıklayayım: O'na hiçbir şeyi ortak yapmayın, anneye babaya iyi davranın, fakirlik endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin, çünkü sizin de onların da rızkını veren Biziz. Kötülüklerin, fuhşiyatın açığına da gizlisine de yaklaşmayın! Allah'ın muhterem kıldığı cana haksız yere kıymayın! İşte aklınızı kullanırsınız diye Allah size bunları emrediyor. "

En'âm Sûresi, 6/151

Hız. Abdullah b. Mes'ud'dan (r.a.) gelen bir rivayette o şöyle demiştir: Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e: "Hangi amel Allah'a daha sevimlidir." diye sordum. "Vaktinde kılınan namazdır." buyurdular. Ben: "Daha sonra hangisidir?" diye sorunca: "Anne-babana iyi davranmandır." diye cevapladılar. "Ondan sonra hangisidir?" deyince: "Allah yolunda cihad etmektir." buyurdular.

Buhârî, Edeb, 1

Hız. Muâviye b. Hayde'nin (r.a.) şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Yâ Resulallah, kime iyilik yapayım?" dedim. Buyurdular ki: "Annene." Dedim ki: "Sonra kime?" "Yine annene" diye cevapladılar. Ben "Sonra kime Yâ Resulallah?" diye tekrar sorunca "Yine annene" buyurdular. "Daha sonra kime?" diye sorunca, "Sonra babana, ondan sonra da yakınlık derecesine göre diğer akrabalarına" buyurdular.

Tirmizî, Birr, 1

Hız. Ebu Üseyd es-Sâidî'nin (r.a.) şöyle dediği rivayet edilmiştir: Biz bir defasında Allah Resûlü sallallahu aleyhi ve sellem'in yanında iken Selime oğullarından bir adam çıkageldi ve: "Anne-babamın vefatından sonra onlar için yapabileceğim bir iyilik var mıdır Yâ Resulallah?" diye sordu. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Evet" diyerek şöyle buyurdular: "Onlar için dua etmen, bağışlanmaları için yalvarman, arkalarından vasiyetlerini yerine getirmen, onların akrabalarını görüp-gözetmen ve dostlarına ikramda bulunman"

Ebû Dâvud, Edeb, 119

Hız. Abdullah b. Ömer'in (r.a.) şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Bir adam Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'e gelip: "Yâ Resulallah ben büyük bir günah işledim, benim için tevbe kapısı açık mı?" dedi. Peygamber Efendimiz de: "Senin annen yaşıyor mu?" diye sordular. Adam "Hayır" dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz: "Teyzen hayatta mı?" diye sordular. Adam "Evet" deyince Efendimiz aleyhis-salâtü vesselâm: "Öyleyse sen de git ona iyilik yapmaya bak." buyurdular.

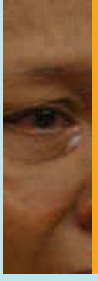
Tirmizî, Birr, 6

Hız. Enes b. Mâlik (r.a.), Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurdularını rivayet etmiştir: "Kim ömrünün uzun, rızkının da bolluk-bereket içinde olmasını arzu ediyorsa, anne-babasına iyilik yapsın, akraba-yı taallukatını da görüp gözetmekten geri durmasın."

Ahmed b. Hanbel, Müsned, 3/229

Enkaz Altında 7 GÜN

Saim GÜLER

R

onya'da meydana gelen Zümrüt apartmanı faciasının önemli karelerinden biri de yedi gün enkaz altında kaldıktan sonra kurtarılan anne Yasemin Yaprakçı'ydı.

Evet o bir anneydi, belki bu vasfı onun yedi gün boyunca hayatta kalmasına vesile oldu.

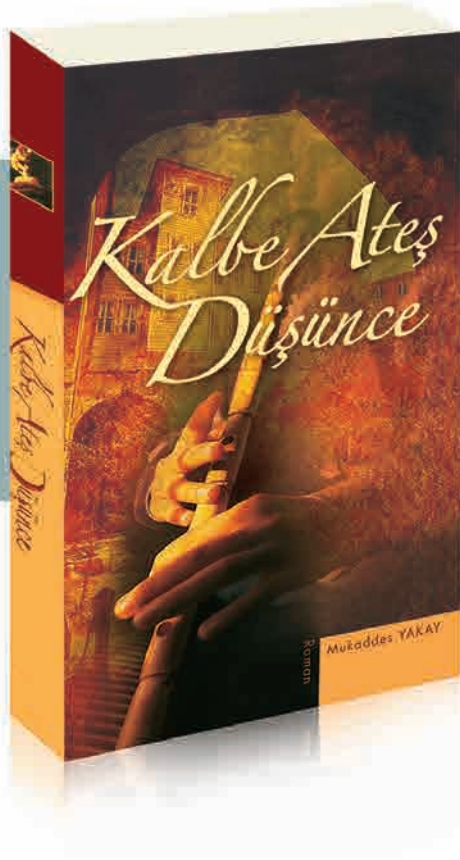
Onun enkaz altından çıkarılmasında görev alan Ankara Sivil Savunma Müdürlüğü Personeli Serdar Demirel şunları anlatıyor: "Morali yerindeydi. O anda mücadele etmesi için bir şeyler bekliyordu. 1,5 yaşındaki kızı Bahar'ın kurtarılıp kurtarılmadığını sordu. Bilmediğim için bir şey söyleyemedim. Fazla enerji harcamaması gerekiyordu, bu nedenle de konuşmaması gerektiğini söyledik. Ancak, o durumda sürekli kızını soruyordu."

Sonunda kızının hayatta olduğunu söylediğini ve o anda Yaprakçı'nın gözlerinin içinin güldüğünü fark ettiğini belirten Demirel, "Hayat mücadelesi arttı. Yaşama tüm gücüyle sarıldığını gördüm. Çünkü o bir anneydi. 1,5 yaşındaki bir çocuğa annesini kavuşturmanın mutluluğunu yaşıyorum. Kurtarma sırasında sürekli gözlerim doldu" dedi.

"Anneler,
herşeyi görmeler
bile kalbleriyle
duyarlar."
(Ostrovoski)

Bir Hayaldir Yaşamak, Yüreğindeki Ayna ve Bir Vefa Kalmıştı romanlarının yazarından,
"Ney"den kalbe, kalpten asıl sevgiliye yol bulan

bir sevda Romanı Kalbe Ateş Düşünce

Kaynak Kitaplığı; Emniyet Mh. Huzur Sk. No:5
Üsküdar/İstanbul Tel:(0216) 318 60 11 Faks:(0216)
422 41 40 www.kaynakkitapligi.com
Genel Dağıtım GÖKKUŞAĞI Tel: (0212) 519 39 11

REFİA GÜLEN HANİMEFENDİ, BİR MUALLİME VE MÜRŞİDE İDİ

Seher DURMAZ

Uzun yıllardır, İzmir'in hocaannesiydi, Refia Gülen Hanımefendi. Böyle hitap edilmiş kendisine; yakınları, sevenleri ve ziyaretçileri tarafından. Hocaanne'yi tanıyanlar, duasını alanlar, sohbetine nail olanlar, 28 Haziran 1993 Pazartesi, saat 12. 20 sularında, derin bir hüznü boğuldular. Zira; İzmir'in hocaanesi, o gün, 80 yaşında, Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştu.

Refia Gülen Hanımefendi, Erzurum merkeze bağlı, Sığırlı Köyü'nde dünyaya gelmiş. Annesi Hatice Hanım, babası ise, Seyyid Ahmet Efendi'dir. İkisi kız, sekiz evlat annesi olan Refia Gülen Hanımefendi, çevresinde, zor şartlar altında dahi, köyün çocuklarına Kur'an öğretmesi ve takvası ile tanınırdı.

Hoca Efendi, muhterem validesi için, "Rahle-i tedrisinde oturduğum ilk muallime ve mürşidem" diye iltifat eder. Ayrıca, validesinin, Kur'an hocası olması hususuyla, şu ifadeleri de zikreder:

"Benim ilk Kur'an hocam, vâlidemdir. Kendi anlattığına göre, bana, dört yaşında Kur'an okumayı öğretmiş. Bir ay içinde de hatmettiğimi söyler. Ben, hatmettiğimi hatırlamıyorum. Ancak bütün köylüye yemek verdiler. Birisi de bana "Senin

düğünün oluyor" dedi. Utandım, ağladım. O günden hatırımda kalan sadece bu hatıra var.." O devirde, Kur'an okutmak yasak olduğu için, annesi, Hoca Efendi'yi gece yarısı uykudan kaldırırdı ve Kur'an Öğretirmiş. Zaten bütün köyün kadın ve kızlarına da Kur'an'ı O öğretmiş. Babasından gelen bir terbiye ve Kur'an aşkıyla, en sıkıntılı ve zor zamanlarda dahi Kur'an öğretmekten geri durmamış. Esasen tek başına bir kadının, 15-20 kişinin sofraya oturduğu bir evin bütün işlerini yaptıktan sonra, bir de Kur'an öğretmeye vakit bulabilmesi, hayret-engiz bir husustur. Hem, o günkü kadına ait işler, sadece ev işleriyle de sınırlı değildir. Davarların sağımını yaptığı gibi, kadınlar tarla ve bahçede de çalışırlardı. İşte, bir taraftan ceberut bir idarenin baskısı, diğer taraftan kendine ait yapması gereken zor işler; buna rağmen, gündüz, boş vakitlerinde köyün kadın ve kızlarına, geceleri de, evlâdına Kur'an öğretmesi, hakikaten şaşılacak bir gayret ve çalışma örneğidir. Refia Hocaanne'nin bu örnek davranışı, Kur'an öğretmedeki hassasiyet ve aşkı, ibadetindeki kusursuzluğu ve hayatını hep ızdıraplı geçirmesi, Hoca Efendi'ye tesir eden en mühim hususlardandır.

"Çok olsa da elemi, şekvâsi işitilmez,
Bir Eyyûb sabrıyla göğüsler hiç-olmazları. . .
Onda ızdırâb bitmez, acılar dinmek bilmez,
Sönmeyen bir azimle aşar aşılmazları."

Refia Hocaanne'nin çileli bir hayatı vardır. Bu çileli hayattan, en yakın şahidi Hoca Efendi, şöyle bahseder:

"Ben, bildim bileli annemin hayatı çileli geçmiştir. Bir kere, onun bel ve ayaklarının ağrımadığı hiç bir devreyi hatırlamıyorum. Ayrıca, tifo dahil birçok ağır hastalık geçirmiştir. Ve yine bildiğim kadarıyla, belli bir devrede vücudunun tamamını Hz. Eyyûb gibi yara-bere sarmıştı. Bütün bunların yanında, bakım ve görümünü yapması gereken, hayatta kalmış sekiz çocuğun anasıydı. Bütün bunlar da, elbette onu, fiziki olarak yıpratıp sarsmıştı.

Hele Alvar Köyü'ne gidince, annem tamamen yalnız kalmıştı. Büyükannem, ablamı yanında alıkoyduğu için, ev işlerinde ona yardım etme yükü bana düşmüştü. Çünkü evin en büyüğü bendim. Yaşım dokuz veya ondu. Bir taraftan hıfzımı tamamlıyor, diğer taraftan da anneme yardım ediyordum. Hamur yoğurur, yemek yapar, bulaşık, ve çamaşır yıkamada yardımcı olurdu. Tabii ki, yine de anneme düşen çok iş kalırdı. Bu arada koyun ve ineklerin sağımını da o yapıyordu. Velhâsıl; anamın hayatı, bütününüyle çileydi. İşte bütün bunlara rağmen, bizlerin yetişmesi için de amansız mücadele vermişti. Bu da, bana tesir eden ve hayatımın bazı dönemlerinde yapmam gereken işlerde, beni yönlendiren ve benim için süreklilik arz eden tesirler arasındadır, diyebilirim." Refia Hocaanne, muallimeliğinin yanı sıra, çevresinde takvası ile bilinirdi. O'nun ibadetlerine düşkünlüğü, çocuklarını yetiştirmede çok etkili oluyordu. Hoca Efendi henüz 12 veya 13 yaşlarında iken, annesiyle aralarında geçen bir hatıra, akıllara durgunluk vermektedir. Bu hatırayı da, bir vesile ile, Hocaanne şöyle nakleder:

"12 veya 13 yaşlarındaydı. Bir gün, yatsı namazını kılmadan yatmıştı. "Namazını kıl, sonra yat" dedim. Bana: "Ana, yorgunum, gece kalkıp kılarım" dedi. Ben: "Bak, ben de çok yorgunum, seni kaldıramam, kıl öyle yat" dedim. Oralı olmadığını

görünce de, "Eğer namaz kılmadan yatarsan, sabah senin cenazeni göreyim" dedim. Ben öyle deyince, kalkıp namazını kıldı ve öyle yattı."

Hocaanne'nin babası ve kayınpederi Şamil Ağa da, namaza çok düşkünlerdir. Hocaanne, her ikisini de, hiç uyurken görmediğini, gecenin hangi vaktinde uyanırsa uyansın, onları hep namaz kılarlarken gördüğünü anlatır/Kayınvalidesi Munise Hanım da, günde, bir öğün yemek yiyen, günlerinin çoğunu oruçlu geçiren; hattâ, 12 sene fasılasız oruç tutmuş olan, muallâ bir şahsiyetti. Yanında birisi Kur' an okuyunca, kucağına su doları, öyle ağlardı...

Yine, Hoca Efendi'nin, henüz 12 yaşlarında iken namaza düşkünlüğünü ama bu düşkünlüğünde dahi, annesine hürmette ve itaatte kusur etmediğine işaret eden bir hatırayı, Hocaanne şöyle ifade eder:

"Yaşı 12 olduğu günlerden birinde, bekledim bekledim, eve gelmedi. Geldiğinde kızdım. Oğlum nerdeydin, bak seni merak ettim, dedim. Bana: "Ana, dedi, mesciddeydim. 70 rekat namaz kıldım. Oğlum ne namazı kıldın, diye tekrar sordum. "Kaza namazı kıldım" cevabını verdi. Bir gün, geç kaldığı için, ona hakkımı helal etmeyeceğimi söyledim, beni üzüyorsun, dedim. Hemen elime ayağıma kapandı, "Aman ana, kurbanın olayım, bana hakkını helal et" diye ağladı. Ben de: "Peki helâl ettim, ama bir daha beni üzme" dedim. Olur ana, üzmem, dedi."

Refia Hocaanne'nin, 80 yıllık örnek bir ömrü var; tamamına vâkıf olmamız mümkün olmasa da. Onun hayatı, nurefşan bir hayattı; ama, vefatıyla bu ışık sönmedi. O, vefatından sonra da, ışık saçmağa devam ediyor...

Bize ışık tutan bu hayat hakkında, bilgimiz çok az olsa da, örnek alacağımız çok şey var. Refia Hocaanne' yi hayırla yâd ediyoruz.

"Bir yâd-ı cemîlsin, kabrin sineler,
Hep hazan yaşadın; ölüm baharın..

Duayla gerilmiş bütün gönüller,
Berzah yamaçlarında bestekârin..."

Ruhun şad olsun Hocaanne. El-Fâtıha

Hazreti HATİCE VÂLİDEMİZ

"Anneciğini, Hatice'yi hatırladım. Senin gelin olduğunu, serilen çeyizini görmeyi ne kadar arzu ederdi, bu gününü görmeyi çok istiyordu."

E

fendimiz'in (s.a.s.) nezdinde çok büyük değer ve kıymeti vardı Hazreti Hatice Vâlidemizin. Zira o, vahyin ilk muhataplarındandı. Nitekim Nebiler Serveri (s.a.s.) peygamberlikle serfirâz kılındığı zaman, kadınlardan ilk iman eden o olmuştur. Efendimiz'in (s.a.s.), vahye mazhar olduğu ilk sıkıntılı günlerinden vefatına kadar da İnsanlığın İftihar Tablosu'nu (s.a.s.) hiçbir zaman yalnız bırakmamıştır. Onun bu vefası Efendimiz'in (s.a.s.) nezdinde onu kıymetler üstü kıymetlere ulaştırmıştır

Bu mutlu yuva tam yirmi üç sene devam etmiş ve peygamberliğin sekizinci senesi, kapanan bir perde gibi arkada acı bir hasret bırakarak sona ermişti. Bu defa Efendimiz (s.a.s.) yirmi beş yaşına kadar olduğu gibi, yine yapayalnız kalmıştı." Bir tarafta müşriklerin boykotu, Müslümanları her alanda tecrit etmeleri, diğer tarafta Mekke'de Efendimiz'in (s.a.s.) en önemli hamisi Ebu Talip'in vefat edişi; en zor olanı da evinin direği, çocuklarının anası, can yoldaşı kader arkadaşı Hz. Hatice'nin vefatıydı. Allah (c.c.), Efendimiz'in (s.a.s.) tutunduğu her şeyi alıyor âdeta 'yalnız bana tutunmalısın' diyordu. Artık yetimleriyle ve dertleriyle baş başa kalmıştı. Bu yıla da hüzün yılı denmişti.

Hele Fâtıma'sını hiç yanından ayırmıyor; ona hem annelik hem de babalık yapıyordu. Nihayet evlilik çağı geldiğinde de onu Hz. Ali ile evlendirdi. Dügün günü Hz. Fâtıma'nın çeyizi serildiği zaman çok duygulan-

di, müteessir oldu ve ağladı. Bu durum karşısında Hz. Fâtıma'da dilgir olmuş o da ağlamış, "Canım babacığım! Bu mutlu günümüzde sevinmen gerekirken niçin ağlıyorsun?" diye sormuş, Mahzun Nebi (s.a.s.) şöyle cevap vermişti : "Anneciğini, Hatice'yi hatırladım. Senin gelin olduğunu, serilen çeyizini görmeyi ne kadar arzu ederdi, bu gününü görmeyi çok istiyordu." dedi.

Müminlerin Annesi büyük validemiz Medine devrini, gül devrini görmedi, Fâtıma'sının düğününü de göremedi, o Müslümanlığın hep çileli devrini yaşadı, çilesini çekti. O Hatice'nin gülleri Fâtımalar ve onların çocukları için yaşadı ve "bir gariplik içinde uçup ötelere gitti. Civanmertlikte son ufuk bitip tükenmedir ve işte anamız, binlerce anayı uğruna feda edeceğimiz anamız Hz. Hatice validemiz, bu ufka herkesten önce ulaşmıştı.

HATAYLI ASİYE ANA

Tek düşüncem şu: kaç kişiye faydalı olabilirim?

'nu bir Ramazan akşamı tanıdık. Ülkemizin bir kısmı iftarını açmış bir kısmı da ezanı beklerken, sözleriyle yüreklerimizde meltemler estirdi. Peki neler söyledi Asiye ana? Niçin etkiledi bizi? İşte Asiye Anaya sorulanlar ve onun anlattıkları:

- Anam, senin oğlunun Moğolstanda ne işi var? Onun hikayesini bir anlatır mısın?

- Baştan Mersine gitti. Orada iki yıllık bir üniversite kazandı. Yüz milyon geliri olan bir aileyiz biz. Bazen o kadar da olmuyor. Oğlumu mersine gönderdiğimde çok ağladım ben. Bu çocuk orada nasıl okuyacak diye. Oğlum 29 Ekimde beni görmeye geldi. Geldiğinde çocukta büyük bir değişiklik gördüm. Bir rahatlık vardı üstünde. Halinden keyfinden memnun görünüyordu. Bana "Anneciğim bana orada yardım elini uzatanlar var. Burs çıktı, burs alıyorum." Dedi. Ben onu bir pantolonla göndermişim üniversiteye. Fakat iki ay sonra üç pantolonla geldi. Bana göstermek, beni rahatlatmak için pantolonlarını getirmiş. Çünkü durumuna çok üzülüyordum.

- Oğlunu gönderirken ne hissettin? Niçin gönderdin? Elde yok, avuçta yok...

- Ben burada çalışıp didineceğim, onu orada okutacağım. Buna kararlıydim; hatta kendisine dedim ki: Oğlum sakın beni bıkar, okutmaz diye düşünme, ister sen saçlı sakalı ağaran bir yaşlı ol, yine de seni okutacağım. Çünkü okumayan insanların vatana millete ne kadar zararlı olduğunu görüyoruz. En büyük düşmanımız cehalet. Ben şimdi uyandım. Kırk beş yıl sonra dünyaya geldim. Şu anda üniversite sınavına girsem kazanırım. Yazmayı bilmiyorum ama, çok güzel okuyorum. Kendi çabalarım ile öğrendim. Çocuğum geldiğinde, ona yapılanlardan çok etkilendim. Burs vermişler, yardım etmişler...

- Yani, senin çocuğuna sahip çıkan analar var orada.

- Evet, ben tabii ki bilmiyorum, çocuğum anlatıyor, "Orada bize sahip çıkan aبلalar var; senden geri değiller. İhtiyaçlarımızı görüyorlar, bizi evlerine yemeğe çağırıyorlar, mantılar yiyoruz biz orada" bunları anlatıyor oğlum. Ben onun "Sefil oldum, sıkıntı çektim." diyeceğini düşünürken bunları anlatıyor oğlum bana. Ben onun anlattıklarından çok etkilendim. Bundan sonra durmak yok dedim kendi kendime. Terler enseden aksa da durmak yok.

- O anda, geçmişte ben hiçbir işe yaramıyormuşum düşüncesine mi kapıldın anacığım?

- Evet, o günden sonra benim bir rolüm daha oldu. Ben şu anda bu evin anasıyım, evin hanımıyım. Ama bu işlerim bittikten sonra dışarı çıkıyorum ve Asiye teyze rolüm başlıyor. Dört saat dışarıda kalırım, bu sırada ne eşim, ne çocuklarım ne de evim aklıma gelir. Dışarıda, tek şey düşünürüm: Ben, ne yapabilirim. Dışarıda Sünnisi, Alevisi, Yahudisi Hristiyanı hepsi benim çocuğum olur. Çocuğumu çocuğum olduğu için severim ama onları Allah için severim. Tek düşüncem şu: kaç kişiye faydalı olabilirim? İnsanlarda, yardım edersem zor durumda kalırım, endişesi var. Yardım işlerinde kullanılmayan para zaten bitmiş sayılır.

Asiye Ana'nın oğlu şimdi Moğolistan'da. O da, annesinin ruh safveti içinde, vatanından binlerce kilometre uzakta, muhtaç sinelere hakikat tohumları serpiyor.

BİR ANNENİN EN ZOR SEÇİMİ

Ahmet ÖZDEMİR

Jillian Searle bir anne... O, tsunami felaketi sırasında belki de bir annenin hayatta yapabileceği en zor tercihi yapmak zorunda kaldı.

Dev dalgalar denizin sınırlarını aşmış, kaldıkları otelin lobisine ulaşmıştı. Jillian diğer bütün insanlar gibi ne olup bittiğini anlamadan iki çocuğuyla beraber kendisini dalgaların ortasında buldu. Sanki deniz taşmış, önüne çıkanı içine alıyordu. Bu hengamda, Jillian'ın tek düşüncesi sıkı sıkı tuttuğu iki oğluyla suların üzerinde kalabilmektir. Ama böyle ne kadar kalabilirdi ki...

Bu şekilde, üçü de kısa süre içinde boğulacaklardı...

Jillian bir karar vermek zorundaydı; ama bu öyle bir karardı ki, insanın rüyada bile karşılaşmak istemeyeceği türden.. Değil dakikalar saniyeler bile çok önemliydi.

Bir anda, kendisine sıkı sıkıya tutunmuş olan büyük oğlunun ellerini gevşetti, son kez yavrusunun gözlerinin içine bakarak onu dalgalara bıraktı...

Bu, sabah okula uğurladığı evladının gözlerine bakan annenin bakışı değildi! Oğlunu askere uğurlayan anneninki de değil... Bıraktığı oğlu büyük olandı; ama kucağındaki 20 aylık bebesine göre büyük; yoksa yaşı henüz beşti.

Sular çekilmeye başladığında Jillian otelin biraz uzağında, öldüğünü sandığı kocasını buldu. Ağlayarak birbirlerine sarılan çift, hemen beş yaşındaki Lachie'yi aramaya başladılar; ama küçük çocuktan eser yoktu. "Küçük oğlumu kurtarmak için onu bırakmak zorunda kaldım" diyen anne, onun öldüğünü düşünüyordu.

Mutlu haber ertesi gün geldi. Bir güvenlik görevlisi küçük çocuğu bulmuş ve hastanede tedavi ettirmişti. Lachie, yüzme bilmemesine rağmen tahta parçalarına tutunarak hayatta kaldığını anlattı ailesine.

"Anne diyerek ağladım. Sonra kimse gelmeyince sustum" dedi.

"Kim ömrünün
uzun, rızkının
da bolluk-
bereket içinde
olmasını arzu
ediyorsa,
anne-
babasına
iyilik yapsın."

(Müsned, 3/229)

Rabbim! Onlara merhamet et!

“Ey Rabb’imiz! (amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!” (İbrahim, 14/41)

Evlad ne kadar büyük olursa olsun, anne-babanın gözünde yine de bir çocuktur. Öyle gördüklerinden dolayı, onu her zaman şefkatle kucaklarlar. Evladın da ona göre anne-babasına hürmet göstermesi gerekir. Anne-baba, yaşlanınca tıpkı çocuk gibi olurlar. Alingandırılar, hassastırlar, ilgi beklerler, şefkat isterler. Rabb’imiz, bu noktaya temas ederek bizi ikaz ediyor. “Onlardan biri veya her ikisi de yanınızda ihtiyarlayacak olurlarsa, onlara şefkat kanatlarınızı gerin. Merhamet gösterin. Ve deyin ki, “Rabb’im, onlar nasıl beni küçükken besleyip büyütmüşlerse, sen de onlara öyle merhamet et.” (İsrâ, 17/24) Yani ben nasıl küçükken merhamete muhtaç idiysem, şimdi de onlar aynı merhamete muhtaçlar. Onlar şimdi birer çocuk gibidirler. Sen de onlara merhametinle yaklaş Ya Rabbi!